SEÇİMLERDE SOLUN İKİ TAKTİĞİ

Orhan Gökdemir Sırrı Öztürk

Sorun Yayınları

SEÇİMLERDE SOLUN İKİ TAKTİĞİ

□

ORHAN GÖKDEMİR - SIRRI ÖZTÜRK

Sorun Yayınları

□

Sorun Broşür Dizisi :10
Birinci Baskı : Mart 1999

© Yayın Hakkı : Sorun Yayınları
Baskı : Kurtiş Matbaacılık
ISBN 975-431-091-2

SEÇİMLERDE SOLUN İKİ TAKTİĞİ

Orhan Gökdemir - Sırrı Öztürk

Sorun Yayınları

Baş Musahip Sokak No : 3 /2 Cağaloğlu-İstanbul-34410
Tel. : (0 212) 511 08 29
Fax : (0 212) 519 05 60

İÇİNDEKİLER

Orhan Gökdemir
Sınıfın Seçimi Ne Olmalıdır ? 9

Seçimin Gizli Partileri 11

Seçimin Ambargolu Partileri 13

Seçimden Kim Ne Bekliyor ? 15

Oylarınızı Kullanmasak da mı Saklasak ? 21

Sırrı Öztürk
Taraf Olmak-Taraf Tutmak 25

"Sol", "Seçim" Hesaplaşması Gündeme Geldiğinde
Neden "Şartlı-Geçici İttifak-Destek " vb.
"Geçiş" Projeleri Sunamıyor? Ya da Dayatamıyor? 35

Devrimci Hareket'in Güvenilirliği
Kitlelerin Politikleştiği Süreçlerde Kazanılır 41

Devrimci ve Marksist Solun Konumu ve
"Seçim" Taktikleri Üzerine 48

HADEP'in Konumu, "Seçim"ler Üzerine
Düzenlenen Toplantıda *Kolektifimiz*'in
Sunduğu Konuşma Metni 54

Sözde Seçimler Üzerine Aykırı Notlar 63

İÇİNDEKİLER

Orhan Gökdemir
Sınıfın Seçimi Ne Olmalıdır ? 9

Seçimin Gizli Partileri 11

Seçimin Ambargolu Partileri 13

Seçimden Kim Ne Bekliyor ? 15

Oylarınızı Kullanmasak da mı Saklasak ? 21

Sınıfın Seçimi Ne Olmalıdır?

"Katılın değiştirelim..." Seçime partiler yelpazesinin solunda katılan partilerden birinin "şenlikli" seçim broşüründe böyle yazıyor. Broşürdeki çağrıya inanıp seçimlere katılacak olursak, partimiz bize "yaşadığımız sıkıntıların kader olmadığını" gösterecek ve "boynu büküklükten" kurtulmamıza aracılık yapacak. Sol olan ama adında ve yapısında sol bulunmayan bu partimiz bize, sosyalizm, komünizm, hadi vazgeçtik "eşit ve adil bir düzen" bile önermiyor ve sınıfa değil "sıkıntılı yurttaşlar"a ve "boynu bükükler"e sesleniyor; doğru yapıyor. Biliyor ki sınıf da sosyalizm istemiyor; bu tür kavramların onların nezdinde otomobil ve ev veren televizyon yarışmalarında sonucu belirleyen o tek kelimelik sorunun yanıtı kadar değeri yoktur. Onlar yoksul ve sefildir, ancak bir seçim gününde oyları yanyana geldiğinde ve kitle olduklarında bir değer ifade ederler. Onları bu kritik anda yönlendirebilecek tek güç ise sıkıntılarından kurtulma güdüsüdür. Modern çağda siyasetin anlamı budur.

"Sessiz çoğunluğun sesi" (Hz. Ali'nin bir özdeyişi) olmaya soyunan ise sağdan bir partimizdir ve görüldüğü gibi bulduğu bu slogan ilkinden daha işlevseldir. Çünkü sol partimiz "değiştirmekten" sözederek bir hareket vaadederken, sağdaki onlardan hiçbir şey talep etmiyor. Bu duruma göre onların ses bile çıkarması gerekmiyor, sessiz kalıyorlar ve sağ partimiz onların yerine ses çıkarmayı üstlenmiş oluyor. Dolayısıyla bu partinin kurucusu olan zat zamanından beri her türlü değişimden kuşku duyan kitle veya sessiz çoğunluğun "en az çabalar yasası" uyarınca ağırlığı sağ yana koyması kuvvetle muhtemeldir.

Peki neden böyle oluyor? Soldaki partimizin üyelerinin "Yüzde 70'inin lise ve üniversite mezunu olmasına" rağmen kitleler neden daha "kalitesiz" sağ partiye meyil ediyor. Bu-

yurun size "Köşem Lokantası"nın "Mc Donalds" sendromu.

Kuşkusuz bu denklem çözülebilir ve bir çözümü vardır. Ancak hepsi değil; 18 Nisan'daki yarışa hazırlanan, "katılma hakkı kazanmış" 21 parti içinde, yukarıdaki ikisi gibi anlaşılır sınırlar içinde kalmayan oluşumlar da var. Kumarhane, bar, pavyon işleterek ülke ekonomisine büyük katkılar yapan ve sahip olduğu televizyon kanalından dolayı "devletlü çeteler"in hışmından kurtulan işadamımızın partisinden sözediyorum. Bu işadamımızın sahibi olduğu Liberal Demokrat Parti bu seçimlerin en ilginç vakasıdır, bu seçkin ve asabı bozuk parti başkanımız parasını bastırarak yaptırdığı televizyon programlarında sessiz çoğunluğun gözünün içine baka baka "sizi soyacağım, daha sefil olmanız için ne gerekirse yapacağım" diyerek oy istiyor. Kuşkusuz ona da oy verecekler bulunacaktır ve elbette bunlar soyulmak isteyenler olmayacaktır. Ancak bu partimiz ilk iki partimizden de bir adım ileridedir, çünkü kitleden hem hiçbir şey talep etmiyor, hem de onlara ağırlıklarından kurtulmayı vaadediyor.

"Aşırı sağ"(ne demekse)daki iki partimiz ise bu kez kendi başlarına girdikleri seçimlerde kitlelere kesin bir çözüm öneriyor, bütün dertlerini topyekün ve ilelebet ortadan kaldırmayı öneriyor. Kuşkusuz kitleler onlara da bir hayli oy verecek ve bu miktar barajı aşamaya yeterse parlamentoda kurt böğürtüsü daha sık duyulacaktır.

Kitleler, bu kez "Rahşan Hanım ve eşi" partisine daha çok oy verecektir; hiçbir şart ve şerait altında dürüst olmayan halkımız, Ecevit'in "dürüstlüğüne" her zaman zaafiyet göstermiştir ve üstelik o bu kez seçime "Apo fatihi" olarak girmektedir.

Seçimin Gizli Partileri

18 Nisan'a Yüksek Seçim Kurulu'ndan onay almadan katılan ve bu yüzden katılımcı 21 parti arasında görünmeyen başka güçler de var elbet. Seçime illegal yollardan katılan 28 Şubat partisi seçimlerin en faal partisi görünümündedir ve kazanma şansını "yüzde küsür" İP'e değil, sağlam ipe bağlamıştır. Şu işe bakın siz, RP kapatılsın, önde gelenleri siyasi yasaklı ilan edilsin, daha zavallı olan birkaçı içeri atılsın. Tam da bu sırada Ecevit tek başına hükümet oldurulsun. - Ki milletvekili sayısı hükümet etmenin gereği olan zorunlu işbölümünü karşılayacak sayıda değil. - Türkiye Cumhuriyeti'nin en üfürükten hükümeti olarak ömrünü dolduracağı düşünülürken, o da ne, Apo yakalanmasın mı? Ne büyük rastlantı değil mi? Bütün bunlar yanyana geldiğine göre bizleri yöneten ilahi bir güç kesin var, inanın.

18 Nisan'a doğru Rahşan Hanım ve eşi partisi rastlantılarla büyütüldü; bu, hem sol hem sağ, hem laik hem tarikatçı, hem özelleştirmeci hem devletçi, hem sağın solunda hem aşırı sağın yanında, bu medüz, bu 12 Eylül düşüğü parti, süngülerin üzerinde hükümete itiliyor bu kesin.

Bir başka kesinlik daha var; bir zamanlar toplumun islâmileştirilmesi için oluşturulan Toplumla İlişkiler Başkanlığı(TİB) irtibatlı bir Başbakan Müsteşarı ve sonradan Bakan olarak faaliyet gösteren, bu politika değiştikten sonra da sıkı bir MGK muhalifi olan Hasan Celal Güzel'e gazeteciler soruyor: FP ile ittifak yapacak mısınız? Cevap şöyle: Ben höt deyince kaçacak delik arayanlarla ittifak falan yapmam. Seçimlerde höt deyince kaçanlar partisi de son şansını kullanıyor.

Tablo budur ve bu tabloda ne varsa yerini değiştirin ve tekrar bakın, değişen ne var?

Peki öyleyse 18 Nisan'ı önemli kılan nedir? Gerçekten

toplumun dönüştürülmesi için doğmuş bir fırsat mı kaçırılıyor? Bu kez katılırsak veya legal partisiz solun çağrısına uyarak katılmazsak değiştirme şansını yitirmiş mi olacağız?

Seçim sürecinin propaganda faaliyetleri için geniş olanaklar sunduğunu, sokağa çıkmak ve kitlelerle bağ kurmak için bir fırsat sunduğunu söyleyenlere hatırlatalım: Bu seçimlere katılan 21 partinin seçim propagandası için harcanan para yaklaşık 100 trilyon Türk Lirası'dır. Bunun sadece 30 trilyonunun afiş, broşür, ilan ve televizyon programlarına harcanacağı belirtilmektedir. Dahası ulusal ölçekte yayın yapan bütün gazete ve televizyonların önde gelen partilerle karmaşık ilişkileri vardır. Birçok yerel gazete ve televizyon doğrudan veya dolaylı olarak bu partilerin kontrolündedir. Bunlardan biri, DYP'nin kontrol ettiği "Öncü" gazetesini hergün 500 bin adet nüsha "bedava" dağıtmak üzere bir dağıtım ağı kurmaktadır.

Partilerin yapacağı harcamalar dışında her milletvekili adayının propaganda için harcayacağı ortalama miktar 20 milyar TL'dir. Ortalama 10 bin vekil adayı olacağı düşünülürse ortaya çıkan rakam ve sunduğu olanaklar bellidir. Yani yerleşik politika ve propaganda tarzı küçük gruplara kesinlikle kapalıdır.

Bütün bunlara rağmen, çıkıp kitlelere seslenebilme şansı bulunsa bile, bunun muhalif hareketler için başka faturaları da vardır. Devlet eliyle ve Apo vesilesiyle bu faturanın büyütülmesi ve yaygınlaştırılması için harekete geçilmiştir bile. 18 Nisan'da düzene muhalif her hareket karşısında sadece seçim barajını değil, medyanın barajını, ceza yasalarının, kolluk kuvvetlerinin koyduğu barajları da aşma sorunuyla karşı karşıya kalacaktır.

Seçimin Ambargolu Partileri

En nihayet, RP'nin başına gelenler bellidir; bir küçük gazete ve bir küçük televizyon kanalıyla aşılması başarılan o duvarların arkasında da Anayasa mahkemesi, parti kapatma davaları, siyasi yasaklar, darbe yaparız dayılanmaları vs.ler durmaktadır. Meclis'in en çok oy alan ve en fazla milletvekili çıkaran partisi resmi güçlerce höt deyince kaçacak delik arayacak duruma düşürülmüştür. Başka bir dinamik üzerine oturan HEP, DEP, HADEP süreci ise kuşkusuz daha zengin bir engelleme pratiği sunmaktadır bize. Sırf Kürtlükle özdeşleştirildiği için Şerafettin Elçi'nin DKP'sine dahi tahammül edilememiş ve 20 ay ölçülüp biçildikten sonra kapatılmasına karar verilmiştir.

Peki ya işçi sınıfı? O bu seçimlerde kimin ya da kimlerin yanında saf tutuyor? En kitlesel işçi sendikasının başı, DSP'den aday olmayı toplu sözleşme görüşmelerinin bağıtlanması için bir koz olarak kullanmaya kalktığı için bir dahaki sefere kadar milletvekili olamayacak. Gözünün yaşına bakılmamıştır. "Sözde" Devrimci işçi sendikası başkanı ise dolandırıcılıktan yargılanıp, küçük kızları kovalayarak popüler olduktan sonra kapağı milliyetçi sol partiye attı. Başka bir solcumuz ise onun bölgesinde 1. sırada gösterilmesini bu seçimlerin kazancı sayıyordu.

Bunların daha az ünlü olanları ise DYP'de, CHP'de yerlerini daha gürültüsüzce aldı ve giderken de geride bıraktığı işçileri partilerine oy vermeye davet etti. Artık kuşkuya yer bırakmayacak bir saptamadır, sendikalar düzen için oy devşirecek modern aşiretlerdir ve bu aşiretlerin reislerini hangi parti ayartırsa işçilerin de o partiye oy vereceği varsayılmaktadır. Bu garip ilişkide kabahatin büyüğünü "sendika ağaları"na atmak ise büyük bir kolaycılıktır, işçi sınıfının bu bölümünün kandırılmaya teşne olduğunu asla gözden kaçır-

mamalıdır. Özetle 18 Nisan'ın öngününde sınıf halâ şaşkın, kılavuzsuz, eğitimsiz, partisiz ve bütün bunların toplamı olarak yoksul ve sefil kitlenin içinde erimiştir. Onlara bu konumu hatırlatmadan övgü yağdıranların da sendika ağalarından bir farkı yoktur. Bu düşürülmüşlük içinde sınıf 18 Nisan' da da siyasal değil sosyolojik bir vakadır ve böyle olduğu için de onun hesabı "sessiz çoğunluk" hanesinde tutulmaktadır.

Bu görüntü içinde 18 Nisan'dan ne sınıfın, ne solun, ne yoksul Kürt köylüsünün kazançlı çıkmayacağı açıktır. Bu seçim onlar daha yoksul ve sefil olsun diyedir.

Seçimin gerçek aktörlerinin ise 18 Nisan için daha karmaşık hesapları vardır. Kuşkusuz birileri kaybedecekse, birilerinin de seçimden elini güçlendirerek çıkması kaçınılmazdır.

Seçimden Kim Ne Bekliyor?

28 Şubat Partisi: Bu cenah 18 Nisan seçimlerine "Yeniden Müdafayı Hukuk" programı ile girmektedir. Parlamentodaki dengeyi kendi lehlerine oluşturmak ilk hedefleridir. Erbakansız seçime soktuğu FP'nin geriletilmesi ve ANAP-DSP bloğunun yeni mecliste çoğunluğu elinde bulundurması programın ana unsurlarından biridir. Aslında RP'yi kapatıp FP'yi ürküterek hedefinin yarısını daha seçimden önce yakalamıştır; böylece FP, RP'nin sivriliklerinden büyük ölçüde arındırılmış ve sindirilmiştir. Ana hedef ise HADEP'in mümkün olduğunca geriletilmesi, olmazsa seçime dahi sokulmamasıdır. Meclise girsin ya da girmesin bu partiye karşı yeni bir "sınırötesi harekât"a kesinlikle girişilecektir. Zira HADEP'in Apo'nun yakalanmasının ardından önemli bir alternatif haline geldiği ve sorunu halletmek üzere bu alternatifin de ortadan kaldırılması düşünülmektedir. 28 Şubat Partisinin yeni bir DEP vakasına kesinlikle tahammülü yoktur.

Öte yandan artık kontrolden çıkma eğilimi gösteren "toplumun islâmileştirilmesi" programına karşı, laiklik panzehirinin dozu arttırılacaktır. Ancak programın bu bölümünde ciddi aksamalar başgöstermiştir; TİB'in komutasında çıkılan "Yeşil kuşak" seferinde bütün islâmi yapıların programın bir parçası haline getirilmesine karşın, laikleştirme seferine ikna edebildikleri sol güçlerin niceliği ve niteliği sınırlı kalmıştır. 28 Şubat Partisi İP bir yana doğal müttefikleri sayılması gereken CHP'yi bile bütünüyle ikna etmiş olmaktan uzaktır. Bu nedenle CHP'ye verilen destek çekilmiş ve bu parti barajın altında kalma tehlikesiyle karşı karşıya bırakılmıştır. CHP yöneticisi ve eski sendikacı Cevdet Selvi 28 Şubat Partisinin bu tavrını "FP ile aynı kefedeyiz. 28 Şubat süreci FP ile CHP'yi dışlayan bir kararlılık içinde"

sözleriyle ifade ediyor. Kuşkusuz CHP'ye uygulanan bu ambargonun kendi içinde değerlendirilmesi gereken nedenleri vardır ama asıl neden laikleştirme seferinin sola açılan bir kapı olmasını engellemektir. Düzen "Yeşil kuşak" seferinin islâmi hareketi büyütmesinden ürkmüştür ve bu kez önlemi işin en başında almaktadır. Son günlerde "Atatürk'ün izindeyiz" nidaları atan Mesut Yılmaz, ve az tarikatçı Bülent Ecevit'in programa daha uygun aktörler olduğuna karar verilmiştir; CHP'nin talihsizliği budur.

1995 yılında bir eski MGK danışmanı tarafından başlatılan "Yeniden Müdafayı Hukuk" operasyonun harekete geçirmeye çalıştığı "Sivil toplum örgütleri" ise 18 Nisan öncesinde umulan etkiyi yapamamıştır. Bu kuruluşların oya çevirebilecekleri bir kitlesi hiçbir zaman olmamıştır ve örneğin solu birleştirmek gibi bir misyon üstlenen "Sol Güçbirlikleri" İşçi Partisi listelerinden seçime girmekle yetinmek durumunda kalmıştır. Bu cenahın akıl hocalığına soyunan İP'in genel başkanı ise programı sürdüren ama program içinde İP'in rolü konusunda kendi fikirlerini uygulayan bir generalin kurbanı olarak siyaset sahnesinden bertaraf edilmiştir. Zinde kuvvetlerle yatan şaşı kalkar; bu program içinde kendisine rol arayan sola, Cuma namazı kaçırmayan müsteşar Hasan Celal Güzel'in akibetini hatırlatmakta yarar var.

En uçta faşist MHP'ye de kendisine çeki düzen vermesi için sinyal gönderilmiştir. MHP'nin şansı ise bu sinyali CHP'den daha erken ve daha direkt almasındadır. "Irkçılığın" da tehdit değerlendirmesi içine alınmasıyla başlayan MHP'nin dizginlenmesi operasyonun ilk belirtisi faşist gençlik örgütü Ülkü Ocakları'nda indirime gidilmesi oldu. Ardından, MHP'den aday adayı olan devlet çetesi üye ve yakınlarının bir kısmı merkez tarafından veto edildi veya seçilemeyecek sıralara yerleştirildi. MHP bir düzenli geri çe-

kilme içindedir; partideki "bıyıksız faşizm"in temsilcisi Tuğrul Türkeş, MHP'ye nüfuz edemeyeceğini anlayınca ATP adında yeni bir parti kurarak yolunu ayırdı. Aydınlık Türkiye Partisi'nin söylendiği gibi Alparslan Türkeş'in partisi olacağı da kuşkuludur. Eşi Seval Türkeş ise tercihini islâmi çizgisi MHP'den daha kalın olan Büyük Birlik Partisi'nden yana yaparak geri çekilmeyi onaylamadığını gösterdi. Artık Türkeş soyadından arınmış olan MHP'nin kaderi de bu arınmaya paralel olarak 18 Nisan'a doğru "bilinmeyen kaynaklar" tarafından yaptırılan ve "yasadışı yollarla" yayınlanan anketlerle değiştirilmek isteniyor.

Susurluk Partisi: Bir önceki seçimlerde ANAP ve DYP aracılığıyla bürokrasiden Meclis'e sıçrayan devletlü çete de bu seçimde aradığını bulamayacak. Çeteye yönelik tepkilerin kendisine de zarar vereceğini gören Çiller, eski "A Takımı"nı büyük ölçüde tasfiye ederek kendisine yeni ve az kirli bir A Takımı seçti. Meclis'e yeniden girmek isteyen Mehmet Ağar'a Ankara Belediyesi'nin yolunu göstererek tasfiye etmeye çalışan Çiller'in işini Ağar partiden istifa ederek kolaylaştırdı. Elazığ'dan bağımsız aday olan Ağar'ın MHP'ye geçmemiş olması da dikkat edilmesi gereken bir gelişmedir. ANAP da kendi içindeki emniyet kökenlilerden başka DTP'den ayrılarak kendisine katılan ve seçilecek sıra pazarlığı yapan Necdet Menzir'i liste dışı bırakmıştır. Polis Partisi 18 Nisan öncesinde büyük kayıplar vermiştir. Çete çekiciliğini yitirmiştir; bunlar büyük koruyucunun himayesinin kalktığının göstergesidir. Seçimin ardından bunların tasfiyesi için de yeni adımların atılması ihtimal dahilindedir. Devlet kendi oluşturduğu çetelerden kurtulma kararlılığı içindedir ve devir teslim işlemleri büyük bir hızla sürmektedir.

İslâmi Hareket: 28 Şubat Partisi'nin RP'yi kapatıp önde gelenlerine 5 yıllık "siyaset yasağı" getirmesi ilk bakışta bu cenahı etkilememiş görünmektedir. RP'nin yerine kuru-

lan FP umulandan çabuk toparlanmış ve RP'nin oy tabanına oturmuştur. Ancak, Türkiye Cumhuriyeti en büyük partisini kapatabileceğini göstererek bu yolda hiçbir riskten kaçınmayacağını ispatlamıştır. FP çatısı altında toplananların en büyük yönlendiricisi artık korkudur ve siyasal reflekslerini de korku yönlendirmektedir. Babası da askerler tarfından ipe gönderilen Aydın Menderes FP içinde bu korkunun teorisyenliğini üstlenmiştir ve attıkları her adımda bu korkuyu hatırlatarak FP için fren görevi görmektedir. Bu korkudan dolayı FP muhalefetini iki türbanlı aday gösterme ve başartösü sorunu çerçevesinde sınırlamaya hazırdır. Seçim mitinglerinden bile indirim yapan FP, 28 Şubat ile mücadeleyi eski psikolojik harp görevlisi Hasan Celal Güzel'e terketmiştir. Erbakan ve Şevket Kazan'ın kendilerine getirilen yasağı delme girişimi ise reddedileceklerini bile bile bağımsız aday olmaya kalkışma ile sınırlıdır; artık ne "doğal lideri" sayıldığı partisi ne de kendileri böyle girişime yeniden kalkışmaya cesaret edebilir. Erbakan'ın yaş itibariyle yeniden seçilmek için bir 5 yıl bekleyebileceği kuşkuludur: Partisi de bu tasfiyeye genç Tayyip Erdoğan'ın tasfiyesi kadar tepki göstermeyerek onayını vermiştir. FP her türlü tavizi vermeye hazır hale getirilmiştir. 18 Nisan RP-FP hareketi için gerçek bir dönüm noktasıdır ve kaybettikleri her oy, kaybettikleri her belediye, bunlarla orantılanamayacak bir siyasi ricata dönüşecektir. FP ya bütün sistem dışı görülen iddialarından vazgeçecek ya da yeniden MSP'nin sınırlarına çekilecektir.

Fethullahcılar ise DSP'nin şemsiyesi altına girerek 28 Şubat'ın gazabını savuşturma telaşı içindedir. Tarikat çevresinden birçok kişi DSP'den milletvekili ve yerel yönetimlere sessiz sedasız aday olmuştur. Tarikat bunların seçiminde de geleneksel kamuflaj taktiğine uygun davranmaya özen göstermiştir; tarikatla yakınlaşması, inanıştan çok maddi

kaygılara bağlı olan bir şarkıcının eşinin DSP'ye vitrin adayı gösterilmesinde herhalde bu kaygı etkilidir. Fethullahçıların kamuflajı bunlarla da sınırlı değildir; kontrol ettiği televizyon kanalı 28 Şubat kararlarının açıklanmasından sonra daha renksiz bir yayın çizgisindedir. Gazetesi de geçtiğimiz yıl içinde kostüm değiştirerek bir bulvar gazetesi kılığına bürünmüş, en sivri yazarı Fehmi Koru da gazeteden kapı dışarı edilmiştir. Fethullahçıların bu tam siper halinin ne kadar süreceği ve ne kadar etkili olacağını hep birlikte göreceğiz.

28 Şubat'a asıl direnen ise elbette "Cesur yürek" Tansu Çiller'dir. Partisi, hem RP-FP kaçkınları, hem de çete artıkları ile tıka basa doldurulmuştur. Tarikatların bir kısmı, doğal partisi MHP'de kendine uygun yer bulamayanlar ve yeşil sermayenin en cevval temsilcisi el Fadıl, Fadıl Akgündüz DYP'nin çatısı altındadır ve bu sonuncusunun parasını bastırarak parti örgütlerinin bir kısmını satın aldığı söylenmektedir. Bu garip yapısına rağmen Çiller'in partisinin 18 Nisan'da iş yapma şansı halâ vardır; sahip oldukları servet bir seçimi daha finanse etmeye yeterlidir ve bu aileyi siyasi olarak altetme kararlılığı gösterebilecek bir güç de ortada görünmemektedir. Belli ki Çiller bu badireyi de ufak tefek yaralarla atlatacak ve pişkinliği ile "babası"nı mahçup etmeyecektir.

Çankaya Partisi: Seçimi bir Cumhurbaşkanı seçimi gibi gören Demirel de kendi üslubunca seçime katılıyor. Hem 28 Şubat Partisi hem de onun yedeğindeki DSP-ANAP bloğu bir yeni Demirel dönemini kabüllenmiştir. Mesut Yılmaz ve daha militanca olmak üzere Bülent Ecevit, Demirel'in ikinci kez seçilmesi, olmazsa görev süresinin uzatılması için arzuludur ve bu arzularını da saklamamaktadır. FP-DYP ikilisi bu açıdan da plana uymamaktadır ve seçim sonucu bu planın da kaderini belirleyecektir. Şapkasını alıp kaçmakla

ünlenen Demirel, bu garip yapı içinde fırsatını bulup koltuğunu sağlama almaya çalışmaktadır. Demirel'e rağmen Demirel'in en yakını olan Hüsamettin Cindoruk, DSP ve ANAP'ın listelerinin oluşturulmasında bu planın gözetildiğini açığa vurmuştur. Cindoruk'un bu bilgiyi artık tasfiye edildiğini anladığı anda dışa vurması da manidardır.

Tablo budur; bu tablo 18 Nisan'a giderken düzenin bütünüyle savunma refleksi içinde olduğunu, kendisini ayakta tutan kurumları savunma saikiyle hareket ettiğini göstermektedir. Yeni Milli Savunma Konsepti'ne göre en yakın iki tehdit, siyasal islâm ve Kürt hareketi ciddi kayıplara uğratılmış olmasına rağmen, solun yakın tehdit değerlendirmesinden çıkarılmış olmasına rağmen bu refleks sürmektedir. Bunda sistemin toplumun kontrolünde kaba kuvvetin dışında açık bir planının ve böyle bir planı oluşturacak yeteneğinin bulunmaması etkilidir. Korku ve şiddet, halâ sistemin en sonuç alıcı enstrümanıdır ve bu yoksunluk hep teyakkuz halini varsaymaktadır. Düzenin güçleri sinirli ve kuşkuludur; 18 Nisan'dan umduğu sonucu alamadığında bu sinirlilik hali paniğe dönüşecektir.

Bütün bunlardan ne anlam çıkarabiliriz? İlki şu; bütün bunlar egemen sınıfın meşru güçleri arasındaki iç sürtüşmelerdir ve bizim taraf için kazananı ve kaybedeni bellidir. Üzerinde durdukları ve ortak çıkarları üzerinde yükselen ideolojik örtüşme asla gözden kaçırılmamalıdır; sola, sınıfa ve Kürt hareketine karşı hepsi tek cephededir. Ve ne yazık ki işçi sınıfı sınıf olarak bu denklemi etkileyebilecek bir güç haline gelememiştir, getirilememiştir ve bu çerçeve ancak iç mücadelenin gereği ölçüsünde değişikliğe uğratılacaktır. Bu o kadar öyle ki, artık seçim sistemin adaletsizliğinden söz açıldığında bile adalet meşru güçler için istenmektedir. Adalet, küçük partilerin katılımını engelleyen barajda değil, Anadolu illerinin metropollere göre daha az oyla milletvekili çıkarmasını dert edinmektedir. Kavga açıkça tekelci sermaye ile dinsel dayanışma duygusunun yardımıyla palazlanmış sermaye arasındadır, diğer aktörler buna göre yerlerini almaktadır. Politik düzlem sanıldığı gibi "Katılın değiştirelim" şarlatanlıklarına-eğer bu safda değilsek-açık değildir, sistem bu tür değiştirme girişimlerine karşı artık efsunludur.

Bu tür beklentilerin bedelinin çok ağır olacağının işaretleri var; Apo'nun Türk Özel Harp Örgütüne teslimine bakalım. Bu operasyonun gerçek başlama tarihi 1995 yılıdır. Bu tarih MGK'da sivil mafyanın tasfiye kararına denk gelmektedir ve Türkiye'nin denklemdeki yerini değiştirmeye yönelik ciddi bir müdahaledir. O tarihten bu yana uyuşturucu trafiğinde Kosova'nın başkenti Priştina, Makedonya'nın başkenti Üsküp ve Arnavutluk'un kuzeyindeki Skorda kasabasını içeren bir güzergâhda yoğunlaşmıştır. İstikrarsızlaştırma operasyonun yeni merkezi de bu hattır ve belli ki Küçük Asya'daki trafiğin tamamen kesilmesi blöfü kar-

şılığında Apo teslim edilmiş ve Türk yönetimine bir iç düzenleme şansı tanınmıştır. Bu işin DSP azınlık hükümeti dönemine denk getirilmesinin anlamlı bir rastlantı olduğunu kabul etmek gerek, denk getirilmiştir. 28 Şubat'ın 18 Nisan'a en ciddi müdahalesi budur ve bu alışveriş Süper Nato'dan Süper Nato'yadır (Kontr-Gerilla'dan Kontr-Gerilla'ya). Böylece uluslararası sermaye de kendi yöntemince seçimlere katılmıştı ve sonuç ne olursa olsun bu seçimin kaybedenleri arasında olmayacağı açıktır.

Ve sol, bu tablo içinde ne görüntüyü bütünüyle algılayabilen bir bakışa, ne de görüntüyü değiştirebilecek bir programa sahiptir. Dolayısıyla seçime doğru solda ortaya çıkan ve yerel kaygılarla formüle edilen "iki taktik" de etkisiz kalmaya mahkûmdur. Yerleşik politika yapış tarzına en yakın olan ÖDP'nin, medya ve devlet nezdindeki olanca meşruiyetine rağmen, soldan kaçan kılıç artıklarını toplayabilmesi bile kendi mantığı içinde bir başarı sayılmalıdır, bu olacaktır. Bu oldukça da ÖDP daha fazla sağa kaymaya mecbur edilecektir. ÖDP, düzenin sola açılma sınırını göstermektedir, bu partinin de kabul ettiği gibi, düzen açısından kabul edilebilir en sol ÖDP'dir ve düzenin en solu kesinlikle sol değildir. ÖDP'den solda duran SİP ve EMEP'in ise daha mütevazi sonuçlar alacağı bellidir. Ancak aldıkları sonuç ne olursa olsun sol adına kitlelerin önüne çıkan bu partiler ağır bir sorumluluk altındadır ve attıkları her yanlış adım sadece bu partilere değil sola fatura edilecektir. Seçimler, her 1 Mayıs'ta olduğu gibi herkesin gücünün yettiğince katıldığı ve bir dahaki 1 Mayıs'a kadar bayraklarını dürüp beklediği bir gösteri alanı değildir. Sol hergünü 1 Mayıs, hergünü bir seçim alanı haline getirecek gücü biriktirmedikçe, bu denklemi değiştiremeyecektir.

Solun önemli bir kesiminde kabul gören ve daha iddialı boykot çağrıları ise seçime katılan soldan daha büyük bir

seferber etme gücünü varsaymaktadır. Elbette önemli bir kitleyi seçimi boykot etmek için seferber etmek oyunu bozucu etki yapabilir, kitlelere değiştirme gücünü hatırlatabilir ve eğitir; ancak bu güç elde varsa boykot bir taktik sayılabilir. Bu gücü biriktirmiş bir solun seçimi boykot ile seçime katılma arasında özgür bir seçim hakkı kazanacağı da açıktır. Verili koşullarda bu çağrının asıl seslendiği kitle sol grupların kontrol ettiği kitledir; ilkinden daha etkisiz kalması da kaçınılmazdır. Bu seçimde katılım düşük, sandığa gitmeyenlerin sayısı çok olacaktır ama ne yazık ki bu "boykot taktiği"nin başarısı sayılamayacaktır.

Düzenin saldırıları nedeniyle hergün bir seçim yapmaya itilen işçi sınıfı ve yoksul Kürt köylüsü örgütlenmeye ve her seçiminde daha güçlü olmaya mecburdur, onlara bu hatırlatılmalıdır. Her iki kesimde örgütlendikçe oyunu da örgütleme şansına, kullanma ve ya kullanmama hakkına da sahip olacaktır. Özgür olmayı haketmek için hergün onu yeniden kazanmak gerekir. Yoksa ne katılarak değiştirebiliriz ne katılmayarak. Seçime zorlananlar seçmeye zorlamaya mecburdur.

5 Mart 1999

İÇİNDEKİLER

Sırrı Öztürk
Taraf Olmak-Taraf Tutmak 25

"Sol", "Seçim" Hesaplaşması Gündeme Geldiğinde
Neden "Şartlı-Geçici İttifak-Destek " vb.
"Geçiş" Projeleri Sunamıyor? Ya da Dayatamıyor? 35

Devrimci Hareket'in Güvenilirliği
Kitlelerin Politikleştiği Süreçlerde Kazanılır 41

Devrimci ve Marksist Solun Konumu ve
"Seçim" Taktikleri Üzerine 48

HADEP'in Konumu, "Seçim"ler Üzerine
Düzenlenen Toplantıda *Kolektifimiz*'in
Sunduğu Konuşma Metni 54

Sözde Seçimler Üzerine Aykırı Notlar 63

Taraf Olmak-Taraf Tutmak

İşçi sınıfı, emekçiler, işsizler, yoksul köylülük, mevcut siyasî yelpazedeki örgüt ve partiler yanında yer alarak taraf olmak-taraf tutmak yerine, sağlı "sol"lu burjuva partilerini bütünüyle karşıya alarak kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda saflaşması gerekir; beklenir.

Halbuki, bu "seçim" hesaplaşmasında*, işçi sınıfı, emekçiler, işsizler, yoksul köylülük sağlı "sol"lu burjuva partilerine oy verecektir.

İşçi sınıfı ve sosyalizm adına açık siyasî mücadele alanlarında faaliyet gösteren "sol" görünümlü örgütlerin, işçi sınıfı ve emekçilerle ideolojik-teorik-örgütsel bir bağı-bağlantısı olmadığı için, işçi sınıfı ve emekçilerin oyları, bu örgütlere de verilmeyecektir.

Bu "sol" görünümlü örgütleri de karşıya alarak taraf olmak-taraf tutmak durumundayız.

Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar, ayrıca: Marksist ideoloji, teori ve metodolojiye karşı konuçlanmış olan bilcümle merkezci, liberal, reformist, postmodern, anarşizan, dogmatik, sekter, inkârcı ve fanatik "sol"lara karşı da, bilimden -emekten yana taraf olmak- taraf tutmak ve bu türden akımları karşıya almak zorundadır.

Bilimden-emekten yana konumuyla Kadrolar, Marksizmin yorumu ve teorik yeniden üretimi gibi hayatî sorunlarımızla uğraşıyorken, kapitalizmin "yeni" ideolojik saldırı-

* Ayrıntılı bilgi için bakınız:

1. Sırrı Öztürk, *1995 Milletvekili "Seçim"lerinde Marksist Solun Tavrı*, Sorun Yayınları, 1995.
2. Sırrı Öztürk, *Seçim Hesaplaşmasının Marksist Yorumu*, Sorun Yayınları, 1996. (Bu kitapçıklarımızdaki görüşlerimizi hayat doğrulamıştır).

larına* karşı alınacak mücadelede de taraflı olacaktır. Kapitalizmi-Emperyalizmi boy hedefi yapamayan bir sosyal muhalefet, burjuvazinin yanılsamalarıyla etkilenen kitlelere hiçbir doğru mesaj iletemeyecektir.

İdeolojik-teorik sorunlarımızın yeterince anlaşılarak kavranabilmesinin önündeki en büyük "iç engel" burjuvazinin çok yönlü baskı ve terörü yanında (hattâ onunki kadar) yeni sol, troçkizm, maoizm, anarşizm vb. gibi bilimdışı gerici akımların, "marksizm-leninizm-bolşevizm" adına yaptığı üvertürleridir. Bu türden akımlar karşıya alınacaktır.

Bu "seçim" hesaplaşmasında Proletarya Devrimcileri, siyasî tabloda eksik olan İşçi Sınıfı Partisi (İSP), ya da Komünist Parti (KP)'nin oluşturulmasının gerektiğini bilince taşıyacaktır. Burjuvaziyle bütün alanlarda verilen mücadeleyi ancak bir İSP ya da KP göğüsleyebilecektir. Bu bilincin yükseltilmesi ve de sulandırılmaması birinci görevimizdir.

Burjuva düzeni, doğası gereği herşeyin sahtesini yaratmakta hünerlidir. İşçi ve emekçilerin binbir senaryo, demagoji ve "seçim" hileleriyle rahatlıkla uyutulmak istendiği (hattâ uyutulduğu) bir siyasal ekonomik kuşatmalar ortamında, bu "seçim" hesaplaşmasında, bir yandan burjuvazinin sahte demokrat yüzünü açığa vururken, öte yandan sahte "sol"ların da maskeleri düşürülecektir. İSP ya da KP'nin oluşturularak işbaşı yapması bu mücadelelerden geçerek gerçekleşebilecektir.

Devrimci ve Marksist Sol Kadroların koruyuculuğundan mahrum bırakılmış kitleler, bu "seçim" hesaplaşmasından zarar görerek çıkacaktır.

* Ayrıntılı bilgi için bakınız:

1. Dr. İlker Belek, *"Postkapitalist" Paradigmalar*, Sorun Yayınları, 2. Baskı, 1999.
2. Dr. İlker Belek, *Sınıf-Sağlık-Eşitsizlik*, Sorun Yayınları, 1998.
3. Dr. İlker Belek, *Marksist Bakış Açısıyla Bilimsel Teknolojik Devrim ve "Endüstriyel Demokrasi"* Sorun Yayınları, 1993.
4. *Kriz Nasıl Aşılabilir?* Dizisinin kitapları.

Türkiye'de "marksist-leninist-bolşevik" geçinen çok, fakat KOMÜNİST yoktur. Kitleler, aşırı teorisizm ile entelektüalizme, aşırı doktrinizme kayanların "sıkıntı"larından hiçbir şey anlamamaktadır. İşsizlik, pahalılık, devlet terörü, baskı ve sömürü altında kıvranan insanlarımız somut, gerçekçi, açık ve net politikalardan anlar.

Komünistlerin Birliği sorunu*, bu "seçim" hesaplaşmasında hem öne çıkmıştır, hem de sahte komünistleri açığa vurarak onları köşeye sıkıştırmıştır. Herkesin gözden kaçıramayacağı asıl olgu da budur.

Komünistlerin Birliği sorunu öyle bolşevizm taklitleriyle ya da aşınmış "tarz-ı siyaset"lerle çözüme kavuşmuyor. Bu konuda devrimci işler yapmak, bedeller ödemek gerekiyor...

Komünistlerin Birliği ve bunun örgütsel ifadesi demek olan İSP ya da KP'nin oluşturulmasıyla, bir yandan işçi sınıfının militan kadrolarıyla güçlü bağlar kurarken, öte yandan Türk ve Kürt yoksul köylülüğünün mücadelesine de sahiplenerek taraf olacak, yoksul köylülüğün mücadelesini emekçilerin mücadelesiyle kaynaştırıp sınıfsal bir zemine çekecektir.

Türk burjuvazisi, 75 yıldır, işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketin buluşup bütünleşerek tek bir KP hareketinin yaratılmasını istemediği gibi, işçi sınıfı hareketiyle Kürt emekçileri ve yoksul köylülüğün arasını da açmak istemektedir.

Burjuvazi, elindeki çok yönlü ve etkili basın-yayın ve TV. vb. araçlarıyla, Türk ve Kürt milliyetçi önyargılarla *Devrimci Hareket*'i bölmeyi amaçlamıştır. Kürt örgütlerinin bu

* Ayrıntılı bilgi için bakınız:
1) Sırrı Öztürk, *"İlerici"-"Gerici" Kavgasında Hangi "Restorasyon"? Hangi "Komünist Parti"?*, Sorun Yayınları, 1998.
2) Sırrı Öztürk, *Hangi "Birlik"? Partileşme Mücadelesinin Neresindeyiz? Komünistlerin Birliği?* Sorun Yayınları, 1998.

türden bir bölünmeye katkı getirebilecek milliyetçi kışkırtmalara omuz verecek etkinliklerden kaçınması gerekecektir.

Irkçı, gerici, tepkici, tutucu, şoven ve sosyalşoven olmayan milliyetçi akımların nasıl sahiplenileceği, Devrimci ve Marksist Sol Kadroların, bu konuya eğilerek proje üretmesi gerekecek, beklenecektir.

Dinsel ve milliyetçi tabana dayalı emekçi halk hareketlerinin aslında sınıfsal-siyasal motiflerle birer öz taşıdığı düşüncesi bilince çıkarılacaktır; bu yolda üretilecek projelerin gerçekleşme şansı da olacaktır.

Bu suretle devlet destekli* milliyetçi unsurların elindeki kimi silahlar mutlaka geri tepecektir.

Türkiye'deki Kürt sosyal muhalefetinin ırkçı, gerici, tepkici, tutucu, şoven ve sosyalşoven bir çizgiye kaymamış olması, siyasî mücadelede bir kazanımdır.

Kimi "sol"ların, cenahımızın sorunlarına hiçbir katkı getirmeyen, ayrıca ırkçı milliyetçilerin işini kolaylaştıran PKK "eleştirileri" yerine (Devrimci, Komünist kimlik ve sıfatlar bir yana, herşeyden önce bu türden eleştirilerde, dürüst ve namuslu olmak zorundadırlar...), Marksist Solun ideolojik-teorik-örgütsel kendi yığınağını pekiştirmesi gerekecek, beklenecektir.

Asla Türk-Kürt ayrımına düşmeden, işçi sınıfı, emekçiler ve yoksul köylülük birleşip bütünleşerek hakim gerici sınıfların diktatörlüğüne dur diyemezlerse, burjuvazi, iç ve dış gerici güçlerin ittifakıyla baskı ve sömürüyü şiddetlendirmekten çekinmeyecektir.

Burjuvazi, sınıflar mücadelesinde, yalnızca sınıf eksenli KP'nin bilimsel ve tutarlı politikasından anlar.

* Ayrıntılı bilgi için bakınız: Orhan Gökdemir, *Devletin Din Operasyonu-Öteki İslâm*, Sorun Yayınları, 2. Baskı, 1998.

Bizim mücadelemiz, milliyet ayrımına düşmeden, burjuvazinin ulusal ve evrensel ölçekteki baskı ve sömürüsünü geri teptirecek (ve de aşacak) olan, işçi sınıfının biricik ve tek PARTİSİNİ oluşturmak görevidir.

Açık ve kapalı alanlarda mücadele eden örgütler, yalnızca birer örgüt olmanın dışında bir "vukuata" sahip değildir. Örgüt düşüncesi yerine PARTİ düşüncesini öne çıkarmak durumundayız. Öznel niyetlerle öne çıkan ya da çıkarılan örgütler, işçi sınıfı ile emekçilerin davasına zarar vermekte, ayrıca, işçi sınıfının bölünmesine yardımcı olmaktadır. Bu türden örgütlerin ideolojik-teorik donanımı bilimsel bilgi ve yöntem açısından da tutarsızdır; ayrıca sosyal pratiğin şaşmaz mihenk taşında daima açığa düşmektedir. Sınanıp denenen, yanlışlığı sosyal pratikte yeterince görülen örgütler yerine, bilimsellikle bezenmiş Kolektif Düşünce-Davranış ilkeselliğini öne çıkarmalıyız. Öznellik bilimsellikle asla bağdaşmaz.

HEP-DEP-HADEP sürecinde burjuvazi, "Kürt Sorunu"nun siyasî çözüm yöntemleri dışında bir çözüm yolunun bulunmadığını bildiği halde, konuyu "Apo meselesi" haline dönüştürerek, krizi ve çalınan gündemi saptırmayı amaçlıyor. Bir yandan, "bölücü, terörist, vatan haini" literatürünü kullanıp kitleleri kışkırtırken, öte yandan "Kürt Realitesi"ni red, inkâr ve imha pratiği ile bu konuda hiçbir gelişme-ilerleme kaydedemiyor. Burjuvazi krizin faturasını, bu coğrafyanın "eşit haklı" bir üyesi olması gereken Kürtlerden ve Kürt örgütlerinden çıkarmayı umuyor. Bu açıdan burjuvazinin duyduğu kin ve öfkenin sınıfsal bir anlamı vardır.

Sistemin resmî ve "sivil" bütün vurucu güçleri HADEP'e saldırıyor. Bütün HADEP binaları bu saldırılardan "nasibini" aldı. Yüzlerce HADEP üyesi gözaltına alındı; parti başkanı ve yöneticileri dahi bu kitlesel gözaltılardan korunama-

dı. 4000 tutuklunun yanı sıra 11 kişi kendini yakarak, 2 kişi de polis saldırısı sonucu öldü.

HADEP yöneticileri, kitle örgütleri ve cezaevlerindeki devrimci tutsaklar, giderek histeriye dönüşen "Kürt düşmanlığı" karşısında açlık grevine gitti. Çeşitli kesimler devlet terörü ve baskısını protesto ederken, işçi sınıfı ve sosyalizm adına (!) binbir kılığa giren ve özellikle liberal, merkezci, tasfiyeci, postmodern "sol" akımların gıkı çıkmadı (ne yazık ki özellikle bu kesim Kürt Dinamiği'nin binbir emeğiyle oluşturulan gazete, radyo ve TV'lerini babasının malı gibi kullanabildi...); sendika gangsterleri "millî amaç"lar yanındaki yerlerini almada gecikmedi.

"Apo meselesi" ile dayatılan siyaset, sınıflar mücadelesi temel ve ekseninde olması gereken siyasî billurlaşmayı, bir süre için dahi olsa, gölgeledi; gündem bir kere daha sınıfsal özünden ustalıkla çalınmış oldu.

Sağlı "sol"lu burjuva partileri, sendikalar, kitle örgütleri, basın-yayın faaliyetleri, radyo ve TV'ler, üniversiteler, barolar, patronların örgütleri şoven histeriye kapıldı. Sövmenin serbest, bilimsel (akla ve mantığa dayalı) değerlendirme ve çözüm yöntemleri üretmenin resmen "yasak" olduğu koşullarda, işçi ve emekçilerin davası adeta ipotek altına alındı.

TC Devletinin "Apo meselesi"ni öne çıkarak gösterdiği "millî tepki" günlerce sokağa ve basına taşındı-durdu; bu bahaneyle MHP, BBP, vb. gerici , ırkçı ve faşist partilerin "hini hacette" nasıl manipüle edilerek "vurucu güç" olarak yedeklendiğini de göstermiş oldu.

Irkçı-faşist-gerici ideoloji ve kışkırtıcı propoganda ile zehirlenmiş kitlelerin yeni bir Dersim, K. Maraş, Çorum, Sivas, ya da 6-7 Eylül olaylarına dönüşmesine ramak kaldı.

HADEP binalarının yanı sıra, ilerici, demokrat, devrim-

ci, yurtsever, sosyalist ve marksist basın-yayın faaliyetlerinin büroları, kültür kurumları vb.'de şoven kışkırtmalardan "nasibini" aldı; keyfî baskılarla tahrip edilmek istendi...

"Psikolojik savaş"ın en iğrenç ve kışkırtıcı görüntülerini sergileyen burjuva basını "iç savaş"ın bütün günahını "Apo'ya" yıkmayı başardı! Krizin ve haksız savaşın, 30 bin insanımızın kaybedilişinin "suçu" bir çırpıda (tekelci sermayenin, harp zengini ve rantçısı ölüm tüccarlarının "vukuatı") "terörcü başı"na yıkılıverdi!..

Demagojik ırkçı-faşist ideoloji ve propagandanın yoksul emekçileri nasıl etkilediği, bu vesileyle bir kere daha görüldü...

Doğrudan devlet tarafından yönlendirilen "psikolojik savaş"ın şoven histerileri ve kışkırtmanın giderek nereye varacağını yeterince bilen uluslararası finans oligarşisi, sonuçta, sokak tahriklerinin durdurulmasını uygun buldu.

Krizin aşılamadığı koşullarda, kışkırtılan şoven histerilerle Kürt düşmanlığını körüklerken, asıl meselenin, işçi sınıfı ile olan mücadele olduğunun ayırdındaki burjuvazi, "psikolojik savaş"ın sonuçta geri tepeceğini, bundan büyük ölçüde zarar göreceğini deneyleriyle hesaplayabilmiştir.

Görünen o ki, bu koşullarda, "Kürt Sorunu", siyasal-ekonomik krizi daha da şiddetlendirecektir.

Sistem, ne işçi sınıfı ve emekçilerin, ne de yoksul Türk-Kürt köylülüğünün ulusal-sınıfsal taleplerini karşılıyor.

Krizin aşılamadığı, kitlelerin hoşnutsuzluğunun giderek boyutlandığı, burjuvazinin yönetemez (iktidar olamaz) duruma düştüğü, ancak kaba güce dayanarak ayakta kalabildiği bir ortamda PARTİ ve *Partileşme Sorunu*'nun nasıl hayatî bir sorun olduğu ikircimsiz ortaya çıkmıştır.

Bu vesileyle anlaşılmıştır ki, milliyet farkı gözetmeden, işçi sınıfı ve emekçilerin birliğinin sağlandığı şartlarda bur-

juvazi şiddete başvuramayacak ve daha da güçsüz kalacaktır.

Burjuvazi, "Kürt Sorunu"nun siyasî çözümünde olduğu kadar, kendi Anayasa ve yasalarına-hukuka ne ölçüde bağlı olduğunu, bu vesileyle açıkça göstermiştir. Faşizmin yalanlarıyla, çözümsüzlük siyasetiyle sistemin ayakta kalması düşünülemez.

Son siyasî gelişmeler göstermiştir ki, dünya ölçeğinde, hiçbir burjuva iktidar ve yönetimi, "Millî Mesele" ile "Milliyetler Meselesi" çıkarlarına ters düştüğünden köklü çözümünden yana değildir. İşçi sınıfı ve emekçilerin birleşik gücü burjuvaziyi sıkıştırmadıkça ulusallık-sınıfsallık temelindeki demokratik talepler karşılanmayacaktır.

Türk burjuvazisi, ne Filistin, ne Güney Afrika, ne Bask-Katalan ve ne de İrlanda'da öne çıkan ulusal-sınıfsal talepler karşısında verilen (verilmek durumunda olan) kimi tavizleri vermeye adaydır.

Bulunduğumuz coğrafyanın yetiştirdiği bütün ilerici-devrimci kişi, grup ve örgütlerin salt "ulusal kurtuluş" yerine, "ulusal-sınıfsal-evrensel kurtuluş"un (teori/pratik) yol ve yöntemlerini gecikmeden kavraması gerekecektir.

HEP-DEP-HADEP sürecinde ortaya çıkan olay ve olgular, diyalektik materyalist yöntemle incelendiğinde görülecektir ki, Türk Solu'nun pek ilgilenmediği (proje üretemediği) ulusallık-sınıfsallık konusu, sınıfsallık olgusundan uzaklaştıkça (uzaklaştırıldıkça), nesnel gerçekliğin kavranabilmesi de kaybolacaktır; kaybolmaktadır.

Sınıfsal billurlaşmanın yeterince netleşmediği, ulus ve sınıf olgusunun içiçe olduğu, karşılıklı etkilerini içinde barındırdığı dönemler olabilir; bu durumlarda, nesnel gerçeklikle örtüşeni ayrıntılı incelemek gerekiyor. Politikada sınıf vurgusunun yapılamayışı, burjuva ideolojisinin güçlenmesi tehlikesini de getirir, getirmiştir.

Marksist ideoloji, hem subjektivizmi, hem de idealist burjuva objektivizmini, bilimsellikten uzak olduğu için, reddeder.

Kürt Dinamiği'nin yeni nitelikler kazanması gerektiği son aylarda cereyan eden olay ve olgular arasında yeterince açığa kavuşmuştur.

Kürt sosyal muhalefetini içinden ve dışından kuşatmak isteyen bütün niyetler (başta sahte dostlar dahil) yeterince sınanıp denenmişken, Kürt örgütlerini boğuma getiren, ideoloji, taktik, diplomasi vb.'leri bilimsel bakış açısıyla gözden geçirilmelidir. Bu konuda dışardan yapılacak uyarı, öneri ve eleştirel katkıların yanı sıra, en değerlisi, hareketin kendi iç dinamiğinde yapılacak kritiklerde aranmalıdır; iç kritik her zaman daha değerlidir.

Türk Solu, burjuvazinin sağlı "sol"lu kuşatmalarının yanında-paralelinde değil, bilimsel Marksist yöntemle "Kürt Sorunu"na bakmak zorundadır. Konuya şoven ya da sosyal-şoven bakış açısıyla yapılan sözümona değerlendirmeler, Kürt sosyal muhalefetine musallat olan burjuva ve küçük-burjuva "sol" kuşatmasını geriletmeye yardımcı olmaz; aksine daha da azdırır.

15 yıldır sürdürülen "iç savaş" (haksız savaş), 30 bin ölü, bir o kadar yaralı ve kayıp, 14 bin siyasî tutsak, 3.5 milyon insanımızın göçe zorlanması, binlerce köy ve mezranın, orman ve meranın insansızlaştırılarak, yakılıp yıkılarak üretim dışı bırakılması, sömürücü emperyalist-kapitalist politikalar yüzündendir. Sorunu sınıf temelinde algılayıp bilimsel çözümü dayatacak KOMÜNİST PARTİ'nin gerekliliği işte bu noktada önem kazanıyor. Burjuva partileri, Türk-Kürt işçi, emekçi ve yoksul köylülüğüne, ne geçmişte, ne şimdi ve ne de "seçim"lerden sonra kurtuluş getirecektir.

Kürt sosyal muhalefetini burjuva yöntemleriyle ehlileştirerek, düzenle uzlaştırma planları gerçekleştiğinde, ayrıca,

muhtemel kırım ve kıyımların faturası, Türk Solu'na çıkarılacak, birileri de bu ihanet ve sorumsuzluğun altında kalmaktan kurtulamayacaktır.

Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar, işçi sınıfı ve emekçilere, özellikle de Kürtlere (onların demokratik taleplerine) sonuna kadar sahiplenmek, bu sorunu kavramak, desteklemek, şoven ve sosyalşoven kışkırtmalara karşı barikat oluşturmak, baskı, terör, red, inkâr ve imha yöntem ve siyasetlerine karşı durmak, ayrıca, bütün bu söylenenlerin arkasında duracak PARTİ'yi vakit kaybetmeden oluşturmak zorundadır.

4 Şubat 1999

"Sol", "Seçim" Hesaplaşması Gündeme Geldiğinde Neden "Şartlı-Geçici İttifak-Destek" vb. "Geçiş" Projeleri Sunamıyor? Ya da Dayatamıyor?

Türkiye burjuvazisi, bu "seçim" hesaplaşmasına sistemi değiştirmek için değil, mevcudu koruyacak ve pekiştirecek vitrin değişikliği özlemiyle katılıyor.

"Güçlü Devlet" söylemleri bize, antikomünist "A Takımı"nın, Ölüm Mangalarının ve bilcümle gizli cinayet şebekelerinin denetimsizce ve NATO'cu devletlerin güvencesinde, yeniden işbaşı yapması anlamına geliyor...*

Batı'nın güçlü kapitalist sistemleri, sosyolojik bir gerçeklik olan sosyal sınıflar ve emekçi halklar gerçekliğini gözardı ederek ayakta kalamayacaklarının bilincindedir.

Kapitalistler hegemonyalarını kurarken, bizzat kendilerini değil, sınıfsal çıkarlarını gözetip koruyacak politikacılara ve onları "genel oy" ile seçecek halk kesimlerinin oy desteğine de ihtiyaç duyarlar.

Sınıflı toplumlarda politikayı hakim gerici sınıflar ve onların ittifakları belirlemek ister; bir düzensizlikler sistemi olan kapitalist anarşiden çeşitli paylar, imtiyazlar tanıyarak kâr'ını, artı-değer sömürüsünü artırmayı düşünür; burjuva devletin ayakta kalması, asgari bir meşruiyeti gerektirir. Burjuvazinin bilimsel ve ahlakî olmayan meşruiyeti, siyasî, iktisadî, hukukî, eğitim ve öğretim, sağlık vb. alanlarda daha çok belirgindir.

Burjuva meşruiyeti, bilinçsiz halk kesimlerini yanılsamalı düşlere kolaylıkla iter; eşitsiz, adaletsiz, özgürlüksüz bir dünyada burjuva yasallığına biat edişin -tapınmanın- nedenleri vardır.

* Ayrıntılı bilgi için bakınız: Talat Turhan, *Doruk Operasyonu*, Sorun Yayınları, 1989.

Burjuvazi, emekçi halk kesimlerinin oy desteğine ihtiyaç duyarken, daha çok, din, milliyet, tarikat, cemaat vb. duyguların istismarını -kışkırtılmasını- düşünür; onlara göre işsizliğin, pahalılığın, "iç savaş"ın nedeni, daha adil, daha eşit, daha özgür bir dünya özlemiyle hareket eden, Komünistler ve bölücü-vatan hainleridir(!)..

Uluslararası tekelci sermaye 150 yıldır Komünistlere bu ve benzeri sövgülerle saldırarak iktidarını sürdürmeyi planlıyor. İşçi sınıfı ve emekçi halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi, evrensel ölçekte yükseldikçe, tekelci efendilerin sinirleri bozuluyor, "siyasî terbiye"sini bozup akı kara gösteriyor!..

Emperyalist-kapitalist sistemin grafik çizgisi aşağılara çekildikçe, onların bu türden yöntemlere başvurmalarının anlaşılmayan bir yanı yoktur.

Sağlı "sol"lu burjuva partileri, işçi ve emekçilerin oylarına talip olurken, sahte solların da bu orta oyununa katılmasını uygun bulmaktadır.

Merkezci liberal reformizm ile tasfiyeci akımlar, özellikle de postmodern "sol" akımlar, kapitalist anarşinin ebedî ve ezelî olduğunu kanıtlama yarışında öne çıkarılır. "Umut" dağıtan aldatıcı badanalara ihtiyaç duyulur... "Gökkuşağı" projeleri, "Biz yaparız-bizim işimiz-kurtarırız!.." desteksiz atışları, "Emek-Emekçi" söylemleri, resmî tarih ve resmî ideolojileri kutsayıp yücelten "işçi" ve "sosyalizm" yaftalı saçmalıklar, şoven ve sosyalşoven kışkırtmalar, yoksul Türk-Kürt köylülüğünü köşeye sıkıştırıp, emekçilerin kendi siyasî partilerinde buluşmamasını sağlayan hesapsız kariyer düşkünleri, bütün bunlar, marksizm dışı akımlar, "akıllı" burjuva politikacılarca desteklenmektedir.

Gerek ulusal gerekse evrensel ölçekte kapitalizmin "serbest pazar" ekonomisi uygulaması, beslenen bu umutların giderek yitirilmiş olduğunun pekçok işaretini veriyor.

Görünen o ki, kapitalist anarşi (burjuva devlet anlayışının yüzlerce yıllık egemenliği), hızla çözülmeye -sosyal ömrünü yitirmeye- geçmektedir.

Hakim gerici sınıfların iktidarı, çağdaş kapitalist toplumlardaki uzlaşmaz sınıf çelişkisi ve çatışkılarının resmî bir ifadesiydi.

Bütün demagojilere ve kışkırtmalara rağmen, hakim gerici sınıfların burjuva varlığı çürüdükçe, onun devleti ve iktidarının devam edeceğini söylemek, insanın ve insanlığın özgürlüğünden sözedebilmek giderek güçleşmektedir. Burjuvazinin, Türkiye özelinde faşizmin yalanları ve vaadleri artık iyice ayağa düşmüştür. Kitlelerin hoşnutsuzluğu artmaktadır.

Burjuva devletin hakimiyeti altında, sistemin sosyoekonomik yapısına kökten çözümlerle ilişmeden, "seçim"ler yoluyla yapılacak sosyal değişim ve dönüşümlere inanmak ve de böyle bir devlet anlayışı-biçimi altında ezilen ve sömürülen kitlelerin ulusal-sosyal kurtuluşunu hayal etmek, Marksistlerce daima reddedilecektir. Seçimlerin nasıl değerlendirilip değerlendirilemeyeceği sorunu, ayrı bir tartışmadır ve *Partileşme Sorunu* gibi bir konu atlanarak tartışılamayacaktır.

Burjuvazinin düzeni, siyasî, iktisadî, hukukî, idarî, kültürel vb. alanlarda olduğu gibi, "seçim"lerde de, bu konuda sistemin verdiği (sunduğu) "hak" ve tavizlerde, eşit olmayan bir hak'tan öte birşey olmayacaktır.

Gerek Osmanlı, gerekse ondan devralınan yöntemlerle TC Devletinde "hukuk"* bir güvence olmamıştır. "Hini hacette" burjuvazi, kendi hukukunu dahi çekinmeden çiğneyegelmiştir (örnek göstermeye gerek var mıdır?). Kapitalist

* Ayrıntılı bilgi için bakınız: Sırrı Öztürk-Ali Özdoğu, *Hangi "Hukuk"?* Sorun Yayınları. 1998.

anarşide hukuktan sözedilemez; ayrıca bu hukuk anlayışına güvenerek de yola çıkılamaz.

Hakim gerici sınıfların sık sık açık, yarı-açık faşizme ihtiyaç duyduğu bir sosyoekonomik formasyonda, açık siyasî faaliyet alanlarını kullanıp kullanmamak sorunu apayrı ve başlıbaşına bir inceleme-tartışma-konusudur. Özet bir anlatımla bu konuya değineceksek: Açık siyasî faaliyet alanlarını kullanabilmek herşeyden önce bir siyasî seçimi gerektirir. Bunun biricik güvencesi ya da sigortası ise, İşçi Sınıfı Partisi, ya da Komünist Partisi'nin oluşturulması sorununa geçerli çözüm yöntemlerinin üretilmesidir. İSP ve KP'nin güvencesini arkasına almayan hiçbir devrimci açık siyasî faaliyet, burjuvazinin baskı ve terörünü geri teptiremez ve de aşamaz. Hele "seçim" hesaplaşması gibi konularda strateji ve taktikleri saptayıp geliştiremez.

Günümüzdeki "seçim" hesaplaşmasında donanımlı, güvenilir ve ciddî bir İSP ya da KP yoktur. İşçi sınıfı ve sosyalizm adına (!) yola çıkanların "seçim"ler yoluyla, burjuva devlet aygıtını ele geçirerek, iktidarı emekten-emekçiden yana nasıl dönüştürebileceklerinin teorik-pratik bir inandırıcılığı da yoktur. Ayrıca, eksikliği vurgulanan PARTİ' nin oluşturulması yolunda kayda değer bir irade ve hazırlık çalışması da bulunmamaktadır. Bu koşullarda, burjuvazi kaba güce başvurarak işçi ve emekçilerin kapitalist anarşiye boyun eğerek biat etmesini istiyor.

Sistemin uygulayageldiği, baskı, sömürü, sosyal sınıf ve emekçi halk gerçekliğini red, inkâr ve imha, göç, asimilasyon vb. politikaların ezelî ve ebedî olduğunu kabul ettirme, işçi sınıfını politikadışı tutma ve toplumu politikasızlaştırma, bilimsel bilgi ve bilinçlenme önündeki barikatları pekiştirme, cezaî, hukukî, keyfî ve fiilî baskıları sistemleştirme politikaları son tahlilde, cenahımıza çok büyük acılar çektirse de, geri tepecektir.

Görünen o ki, sınıfsal içeriği, liberal, demokrat, halkçı vb. demagojik lafazanlıklarla boşaltılmış bir "seçim" de, "genel oy" hakkını özgürce kullanamayan işçi ve emekçiler, sağlı "sol"lu burjuva partileriyle "sol" söylemli liberal reformist, postmodern ve tasfiyeci örgütlere oy vermek üzere şartlandırılacaktır. Bu senaryoda burjuvaziyi ürkütüp kaygılandıracak bir mesele yoktur.

Bu "seçim" hesaplaşmasında sosyal muhalefetin bütün kesimleri sınıfsal kimlikleriyle birer taraftır. Burjuva siyasetleri karşısında suskunluk, tarafsızlık ya da pasif "boykot" tavrını "tercih" ederek devrimci görevlerini(!) yerine getirenler, aslında burjuvazinin hesaplarının yanında taraftırlar.

Türk Solu, yalnızca bu "seçim" hesaplaşmasında değil, sınıflar mücadelesinin mihenk taşı niteliğindeki bütün hesaplaşmalarda (15-16 Haziranlarda, 1 Mayıslarda, 8 Martlarda, 21 Martlarda vs.), PARTİ ve *Partileşme Sorunu* gibi hayatî sorunlarımızı gündemden kaçırırcasına, daima yenik çıkagelmiştir.* Burjuvazinin baskı ve terörü bir türlü geri teptirilememiştir.

Türk Solu'nun devrimci gelenek ve birikimlerini yeterince değerlendirerek, siyasî tabloda eksikliği her altüst oluşta hissedilen İSP ya da KP'nin oluşturulamayışı, "yenilgi" ve "bozgun"lar gibi, adeta birer "sosyal kader"e dönüşse de, mutlaka aşılması gereken bir olgudur. PARTİ'nin oluşturulması düşüncesi asla sulandırılamaz.

TC Devleti, 75 yıllık deneyiminde sürekli kriz ortamına gelmiştir. Krizin yapısal olduğu, bu çürümüş yapının gerici reformları dahi yapamadığı, ancak sosyal-siyasal bir devrimle krizin aşılabileceğini, Devrimci ve Marksist Sol Kadrolar* sürekli dile getirmiştir; fakat her ne hikmetse, krizi aşmaya aday kurumlaşmaların üretilebilmesi için ciddî ha-

*Ayrıntılı bilgi için bakınız. Sırrı Öztürk *Gelenekten-Geleceğe 15-16 Haziran*, Sorun Yayınları, 1996, (Beraat etti).

zırlık çalışmasına bir türlü girememiş; ne işçi sınıfı ve emekçilere, ne yoksul Türk ve Kürt köylülüğüne, ne ilerici gençliğe, ne sosyalist harekete güven verebilecek örgütlenmelere kavuşabilmiştir. Ayrıca, ne ulusal, ne sınıfsal ve ne de evrensel ölçekte ciddiye alınabilecek proje ya da programlar üretebilmiştir.

Bu "seçim"lerde sosyalistlerin, "Yeni Tip Bir Devlet Yapılanması" gibi bir konuda, ya da "Kriz Nasıl Aşılabilir?" gibi hayatî sorunların gündeme taşıdığı süreçlerde önemli bir iddiaya sahip olduğunu, yaraya parmak bastığını, fakat bir türlü arkasını getiremediğini görüyoruz.

Sosyalistler *Kriz*'in nasıl aşılabileceği gibi hayatî bir sorunu, kitlelerin anlayabileceği somut bir sorunu gündeme getirememiştir. Sahte sol örgütlenmeler, örgütsüz ajitasyonlar, kitlelere hiçbir şey vermeyen desteksiz atışlar yerine, bir "geçiş programı" ya da proje dahi sunamamıştır. Bunun en belli başlı nedeni sosyal pratikte hayatı kucaklamaya aday, ayrıca işçi sınıfı ve emekçilerin desteğini arkasına alan bir İSP ya da KP'den yoksun oluşumuz olgusudur. Bu ve benzeri talepler "seçim" hesaplaşmasında gündeme gelmeyecekse, ayakları yerden kesik parti iddiaları haliyle havalarda kalacaktır.

Aleyhteki bütün eksikliklere ve öznelerin dağınık duruşuna rağmen, "seçim" hesaplaşmasında ittifak, güç ve eylem birlikleri gibi önemli konular da gündemden ustaca kaçırılmıştır.

13 Şubat 1996

Devrimci Hareket'in Güvenilirliği Kitlelerin Politikleştiği Süreçlerde Kazanılır

En başta SSCB'deki "sosyalizm" uygulaması, ardından kapitalist sistemdeki Komünist ve İşçi Sınıfı Partilerinin (Sendikaların, Kitle Örgütlerinin, Derneklerin, İlerici Basın-Yayın faaliyetlerinin vb.) "vukuatı" yüzünden (hepimizin "vukuatı" yüzünden), bütün dünyada, toplumun en dinamik gücü olan işçi sınıfı, "sosyalist"lere olan güvenini büyük ölçüde yitirmiştir. KP'lerin büyük bir kısmı, kendi doğal işçi sınıfı tabanını yitirmiştir. İlerici sendikaların üye sayısı azalmıştır. Sendikasızlaştırma, partisizleştirme projeleri büyük ölçekte tutmuştur. "Yeni Dünya Düzeni"nin asıl amacı da zaten bu konuda düğümlenmektedir.

Görünen o ki, gerek sosyalist ideoloji ve gerekse *Devrimci Hareket* çok dağınık bir durumdadır. Bu olguyu Ülke ve Bölgemiz ölçeğinde de görüyor-yaşıyoruz.

Bu duruma "müdahale" azminde bir görünüm veren kimi aydınlar, ideolojik-teorik çalışmalarıyla "çare" arıyorken, entelektüalizm ve aşırı teorisizm açmazına düşerek aşırı doktrinizmden bir türlü kurtulamıyorlar. Teorik çalışma somutun soyutlanmasıyla yapılacakken, bizim coğrafyamızda somut politik çatışmalar ("iç savaş") yaşanırken, işi soyutun soyutlanmasına indirgeyen teorisyenlerin "vukuatı"ndan geçilmiyor.

Yerel-ulusal-sosyal ve evrensel ölçekte sosyalizmin yeniden bir çekim merkezine dönüşmesi için çok büyük çabalara ihtiyaç duyuluyor.

İdeolojik-teorik çalışmaların işçi sınıfının militan gücüyle buluşması, en büyük sorunlarımızın başında geliyor.

Dünyanın siyasî haritası, artık "sosyalist sistem" "kapi-

talist sistem" olarak adlandırılıp çizilmiyor. SSCB deneyimi ve ondan esinlenen siyasî güçler büyük bir dağınıklık içinde... Emperyalizm, bütün dünyayı yutmak için büyük bir iştahla insanlığın bütün ilerici kazanımlarına saldırıyor.

Dünyanın hegemonları, aralarındaki çelişki ve çatışkılarıyla, "YDD" sloganlarıyla ve de çok yönlü açık-gizli örgütleriyle insana, insanlığa "cihat" açmış bir durumda... Hegemonlar kitle iletişim araçlarını (basın-yayın-TV-radyo) şiddet, cinsellik, seks, spor vb. bombalarıyla bu amaç için seferber etmiş durumda...

Dünyanın bütün komünistleri ve bütün namuslu insanlar, Marksizmin yorumu ve teorik yeniden üretimi konusunda güvenilir ideolojik-teorik-örgütsel bir öngörüde bulunamıyor...

"YDD"nin, kapitalist-emperyalist kuşatmaların, siyasal-ekonomik, kültürel, etik, moral düzenlemelerin nasıl olacağı, ve krizin nasıl aşılacağı konusu oldukça tartışmalı...

Donanımlı Komünistler, SSCB, Çin ve öteki sosyalist deneyimlerin bir daha tekrarlanamayacağı, bu deneyimlerin birer deney birikimi olduğu, yeniden inşa edilecek sosyalizmin, bu deneyimlerden çıkarılacak derslerle, daha yetkin olacağının bilincindedir.

Yeterince denenmiş, sınanmış, yanlışlığı sosyal pratikte yeterince görülerek kanıtlanmış ideoloji, teori, program, taktik, slogan, simge, literatür, kavram vb.'lerini kullananlar, "ateş hattına" sürükledikleri kadrolarıyla bir adım ilerleyemiyor. Öncelikli olarak, Devrimci ve Marksist Düşünce-Davranış dünyamızda devrim yapmamızın önemini hayat hepimize öğretiyor.

Gezegenimizde keşfedilen biricik bilimsel öğreti ve yöntem olan Marksizm-Leninizmin daha fazla yara alarak iğdiş edilmemesi için olağanüstü çabalar gerekiyor. Hayat ve mü-

cadele ayrıca, teori pratiği birbirinden ayırmak isteyen bütün liberal akımları karşıya almayı da öğretiyor.

Sovyet deneyiminin çözülmesi, kapitalist çok yönlü kuşatmalar nedeni ile değil de, yalnızca Marksizmin yorumu ve teorik yeniden üretimi konusunda yapılan yanlışlıklarda aranıyor.

Gerek Uluslararası Komünist Hareket, gerekse Sovyetler Birliği'ndeki başarısızlıkların Marksizm-Leninizm'de mi, yoksa "yanlışlığın" sosyalizmin 150 yıllık tarihinde mi aranılacağı, ya da tarihsel-sosyal haklılığıyla (kapitalizmin alternatifi ve onu tarihsel-sosyal haklılıkla aşacak olan) her türden sosyalist anlayışların başarısız mı kalacağı anlayışlarının yaygınlaşmasının getirdiği -daha da getireceği- türünden bütün yanılsamalı görüşleri karşıya almak gerekiyor.

Ciddî, güvenilir ve donanımlı bir *Komünist Hareket*'in evrensel ölçekte yaratılarak vücut bulması, ulusal ve evrensel ölçekte, kötü deneyimle yüz göz olmuş, kirlenip aşınmış kişilerin öznel yargı, tez ve faaliyetleriyle olmayacaktır.

Sosyalizme ilgi duyan ve bir daha yanıltılmayacağının işaretini veren kadrolar, sosyalizmi kirleten, kişi ve örgüt seçiminde özenli olmayı öne çıkarmaktadır. Bu konu da tartışmasız ölçekte ve yeterince açığa çıkmış örnekler vardır.

• Alman halkının, Kasım 1919 Devrimi* yenilgisinden sonra, oldukça uzun yıllar Nazi Partisine ve Hitler despotuna nasıl "itaat" ettiğini, unutmamak gerekiyor. İki Almanya'nın nasıl birleştiğini, Demokratik Almanya'daki kazanımların nasıl unutturulmak-silinmek istendiği asla unutulmamalıdır.

• II. Dünya Savaşı sonunda iktidara gelmesi an meselesi olan Japonya Komünist Partisi ve ona bağlı Sendikal Ha-

* Ayrıntılı bilgi için bakınız: F. Engels Enstitüsü. *Marksist-Leninist Parti'nin Temel Eğitim Dersleri*, Sorun Yayınları. 2. Baskı. 1996.

reket'in, ABD işgali ve Gnl. Mac Arthur'un sinsi kuşatmasıyla nasıl boğuma getirildiği, o tarihten bu yana Japonya işçi sınıfı ve emekçi halkının emperyalizmin, post fordizm, "esnek" üretim vb. ideolojik taarruzları yanısıra, fizikî, keyfî saldırılarla nasıl saptırılmak istendiğini hatırdan çıkarmamak gerekiyor.

• Çin Devrimi'nin bugün nasıl "kadük" edildiğini,

• Küba deneyiminin sorunlarını,

• Sandinist deneyiminin bugün geldiği yeri,

• Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki Ulusal Kurtuluş hareketlerinin, Üçüncü Dünya halklarının "YDD" karşısındaki konumunu,

• Kapitalizmi gelişmiş ülkelerdeki Komünist Partilerinin ideolojik-teorik-örgütsel zaaflarını,

• SSCB'de işçi sınıfı ve halkların sosyalist uygulamalardaki asli rollerinin neden yerine getiremediğini, 73 yılda işçi sınıfı ve bu halkların neden seslerinin çıkmamış olduğunu,

• Ülkemiz ve Bölgemiz çevreninde ise, işçi sınıfı ve emekçi halk hareketlerinin, bir yandan emperyalizmin ve yerli uzantılarının uygulayageldiği baskı ve terörle, öte yandan SSCB dış politikasının uzantısında nasıl da bastırıldığını, devrimci hareketin tarihsel-sosyal haklılıklarıyla başarıya ulaşamadığını, kuşatılmak istendiğini yaşayıp gördük. Dünya Devrimler deneyimine bu coğrafyadan bir örnek katkıyı neden sunamamış olduğumuzu, 75 yıldır ezilen ve sömürülen emekçilerin pekçok mevziyi kaybetmiş olduğunu, bir yanda resmî tarih ve resmî ideolojinin öte yandan devlet destekli dinci gericilik ile ırkçı-faşist gericiliğin sistemin koruyuculuğunda nasıl mevzilenip palazlandığını, ilerici, demokrat, devrimci, sosyalist ve marksistlerin dışında kimsenin gıkının çıkmadığını iyi tahlil etmek gerekiyor.

• Konuya kapsamlı ve geniş bir perspektifle baktığımız-

da, Türk ve Kürt Solu'nun yapacağı onulmaz hatalar yüzünden *Devrimci Hareket* daha büyük darbeler alabilir. Bu da, kapitalist anarşinin bir 20 yıl daha rahat nefes alması demektir...

Ülkemiz ve Bölgemiz ölçeğindeki ilerici politika, tıpkı sanat gibi hayatı yansıtmalıydı; işçi sınıfı, sosyalizm ve halkların davası adına sergilenen "garip"likleri değil.

Burjuvazinin sağlı "sol"lu partileri "seçim" hesaplaşmasında doğrudan taraf olarak "siyaset" yaparken, kimi "sol" akımların sosyal pratikteki perişanlığını "gidermek" için "marksizm-leninizm-bolşevizm" ajitasyon ve üvertürüne başvurduğunu sıkça görüyoruz.

Böylelerinin "Marx-Engels-Lenin" diye söze başlaması, fakat bir türlü arkasını getiremeyişi olgusunu da "anlayışla" karşılamak gerekiyor!*

Marksizmin yorumu ve teorik yeniden üretimi yolunda ideolojik-teorik-örgütsel çalışma yapan, yöntem konusuna özel bir önem veren, tarihsel kişilikleri, özcesi yapanları birer "fetiş" ve "evliya" derekesine düşürenler, sömürülen sınıf ve emekçilere, ayrıca onların bilinçlenerek davranmalarına aleyhte katkı getirmektedir.

Sosyalizmin de, teorinin de, din ya da tarikat olmadığını, devrimci öğretinin de, doğallıkla sorunlarının olabileceğini ve bunların eleştirel katkılarla içeriğinin daha da geliştirilerek zenginleştirileceğini; Marksizmin yaratıcı bir öğreti ve yöntem olarak özü ve ayrıca bir eylem kılavuzu olduğu gerçekliği, burjuvazinin sağlı "sol"lu görevlilerince çarpıtılmak istendiği görülüyor. Emperyalizmin-burjuva ideologlarının cephaneliği, "sol"dan da devşirdikleri sözde marksologların

* Ayrıntı bilgi için bakınız: Ali Özdoğu - Sırrı Öztürk, *Durum-Kuşatma-Sataşma-Eleştiri Üstüne Polemikler*, Sorun Yayınları, 1998.

aşırma, eklektik, çarpıtılmış bilimdışı "tez"lerle dolu olduğu gözlemleniyor.

Bu "seçim" hesaplaşmasında öne sürülecek, arkası doldurulacak en önemli talepler acaba şunlar olabilir miydi?

— Anayasanın ve yasaların işçi sınıfı, emekçi ve ezilen-sömürülenlerin ihtiyaçlarına göre değiştirilmesi,

— Burjuvazinin, tekelci, militarist-polis devleti yerine, bu siyasî niteliklerinden arındırılmış, işçi ve emekçilerin genel kamuoyu ile seçilmiş ve gerektiğinde geri alınabilir halk meclisi kurullarınca devralınması, seçilenlerin, her kamu görevlisinin ortalama işçi ücreti alması, vb.

— Emperyalist ittifaklardan, NATO'dan çıkılması, yabancı üs ve tesislerin kapatılması,

— AB, IMF, Dünya Bankası, MAI vb. emperyalist dış kölelik anlaşmalarından ayrılınması,

— Dış borçların ödenmemesi,

— Din'in Diyanet İşleri'nden ayrı ve devlet işlerinden tamamen ayrılması ve din kesiminin kendi cemaat gelirleriyle yaşamaya terkedilmesi,

— Eğitim ve öğretim kurumlarının bilimsel, özgür ve tamamen parasız olması ve emekçi halka açık olması.

— Ulusal kimliklerin tanınması, herkesin ana dilinde eğitim ve öğretim görmesi,

— Sağlık ve ilaç vb. özelleştirme yağmasına açılmış kurumların kamulaştırılması,

— Adalet mekanizmasının emekten-emekçiden yana dönüştürülmesi, hakim ve savcıların halk tarafından seçimi, gerektiğinde geri alınması,

— Cezaevlerinin boşaltılması,

— Din ve ırk sömürüsüne dayalı faşist partilerin temelli yasaklanarak kapatılması,

— Kapitalist özel mülkiyetin sınırlandırılması, üretim,

dağıtım-paylaşım ilişkilerinin emekten-emekçiden yana dönüştürülerek düzenlenmesi,

— *"Herkesin Yeteneğinden, İhtiyacına Göre!..."* şiarının yükseltilmesi,

— Yerel yönetim meclislerin oluşturulması,

— "Milliyetler Meselesi" ile "Millî Mesele"nin eşit haklı biçimde siyasal çözümüne gidilmesi,

— Asker-sivil bürokrasisinin işçi sınıfı ve emekçilerce denetimi,

— Uluslararası tekelci sermaye ve yerli ortakları, bankalar, büyük toprakların kamulaştırılması, vb.

Talepler daha da artırılabilinir.

Evet, burjuvazinin sağlı "sol"lu ve çok yönlü kuşatmaları altında ve de merkezci liberal reformizm ile postmodern "sol"ların rating yaptığı bir "seçim" hesaplaşmasında, işçi sınıfı, emekçiler, Türk-Kürt yoksul köylülüğü ve onlardan yana herkes (bizim cenahımız) bu türden talepleri en azından işitmek isterdi... Fakat ne hazin ki bugün bunları birer "özlem" olmaktan ileri taşıyacak özne ve kurmaylardan yoksunuz.

Kitlelerin politikleştiği bir ortamda bu ve benzeri sorunları gündeme getirecek bir siyasî kurumlaşmaya sahip olmadan yapılacak bir "seçim"in neye yarayacağı şimdiden görülmektedir.

Bir ihtiyaçtan doğan, ayrıca yerel bazı iradelerin ürünü olan emekçi halk inisiyatifleri: sovyet, konsey, meclis, şura, vb. adı ne olursa olsun, emekçi halk inisiyatiflerine dayalı bir örgütlenmenin önemi vurgulanmadan "devletin yeniden yapılanması" ve giderek sönümlenmesi sorununa değinmeden ve de bu türden tartışmaların içeriği doldurulmadan "seçim" konusunun işlenemeyeceği açıktır.

16 Şubat 1999

Devrimci ve Marksist Solun Konumu ve "Seçim" Taktikleri Üzerine

Yapılıp yapılmayacağı tartışmalı, 18 Nisan 1999 Milletvekili ve Genel Yerel Seçimleri'nin yapılacağı ilan edildikten sonra, ülkedeki sosyal hareketlilik ve siyasî tansiyon giderek artmış oldu.

Bu "seçim" hesaplaşmasında, burjuvazinin sağlı "sol"lu kümelenmiş partileri birbiriyle yarışacaklar. "Seçim"e katılan 21 parti açık ve gizli ittifak arayışlarıyla aralarında bloklaşmıştır.

Bu ittifak ve bloklaşma arayışlarında burjuvazinin asla kaygılanmadığı da açık. Çünkü, "seçim" hesaplaşmasında burjuvaziyle her alanda boy ölçüşecek siyasî özne ve kurmay bulunmamaktadır. Gerek burjuva partileri, gerekse, sistemin açtığı kanallarda "sol"culuk talim etmeye razı edilmiş partiler, burjuva politikalarını altüst edip kitlelere yol gösterecek asıl PARTİ'nin, bu "seçim" hesaplaşmasında rol almadığının bilincindeler.

Burjuvazinin sınıfsal çıkarlarını temsil eden oldukça karışık, fakat anlaşılır ölçekte açık örgüt, parti, kurum ve kuruluşlar vardır. "Parlamenter demokrasi"nin şemsiyesi altında cemetmiş siyasî partiler, sendikalar, sanayi-tüccar-esnaf vb. meslek odaları, dernekler, din-tarikat ağındaki örgütler, gizli cinayet şebekeleri, çeteler-mafya örgütleri, Mason-Lions-Rotaryen-Bilderberg vb. gibi uluslarüstü tekelci sermayenin (gizli ve açık) bütün örgütleri, hattâ birer siyasî parti gibi işlev gören "Asker", "Basın", "Polis" ve "Mafya" , bu "seçim"lerde birer asli taraf olarak konuşlanmıştır. Kime karşı? Kimin yanında? Neden?

Burjuvazi ve uluslarüstü tekelci sermaye, sınıflar mücadelesinde işçi sınıfı ve emekçilerin birleşip bütünleşerek taraf olmalarını önlemek için olağanüstü bir çaba sarfediyor.

Sistemin asla ehlileştiremediği kesim, yalnızca Devrimci ve Marksist Sol Kadroların bilimsel bilgi ve bilinçle donatılmış kümelenmesidir. Marksist Sol, bir yandan burjuva ideolojisi, öte yandan (sürüsüne bereket) liberal, merkezci, reformist, postmodern, anarşizan, dogmatik, avantürye, sekter, fanatik, inkârcı "sol" akımlarca kuşatılmak istenmiştir.

Odağında Modern Proletaryanın bulunmadığı, sınıftan ve bilimden oksijen alınmadığı, birleşik ve güçlü örgütlerin bir türlü yaratılamadığı, özcesi: İSP ya da KP'nin henüz oluşturulamadığı bir süreçte, "sol" görünümlü örgütler, bu "seçim" oyununda parlamentarizmi kutsamak, işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşunu yanıltıcı düşlerle oyalamak ve aldıkları "oy"larla devrimci potansiyelin ve sosyal muhalefetin gücünü zayıf göstermek gibi uğursuz bir işleve de soyunacaktır.

Bu "seçim" oyununun önü de arkası da şimdiden bellidir. Uluslarüstü tekelci sermaye ve onun uzantısı tekeller, avantalar ve yağmalar ülkesindeki yeni kâr ve artı-değer sömürüsünü nasıl katmerleyeceklerinin hesabını, biçimsel vitrin değişiklikleriyle gerçekleştirmeyi planlıyor. Türk burjuvazisi "alt emperyalist" ya da "taşeron" olma rolünden bir basamak daha ileri fırlamak istiyor. Komşularına karşı kışkırtılıyor. İç ve dış politikada "Güçlü Devlet" imajları yaratarak krizi aşmayı umuyor. Bunun için de, ülkedeki en anlamlı sosyal muhalefet odaklarından işçi sınıfı-emekçiler ve Kürt yoksul köylülüğünün devrimci niteliklerini kırmak istiyor.

Burjuvazi krizi aşamayınca, bir hayli çirkin vitrinini biçimsel düzenlemelerle onaramayınca, işçi sınıfı ve emekçilerin gözünü açmaya, onların tek bir PARTİ çatısı altında birleşmesine katkı getirecek, bu coğrafyanın yetiştirdiği en değerli kişi, grup ve örgütlerine saldıracaktır.

Kent ve kır burjuvazisinin giderek palazlandığı bir süreçte, "12 Eylül rejimi"nin getirdiği, anayasa, yasalar ve hukuk sistemi içinde son derece keyfî, denetimsiz bir "parlamenter demokrasi" vb. araçlarla burjuvazinin saldırıları devam etmektedir.

Fiilî-keyfî saldırılar sistemin mantığının bütünleyici bir parçasıdır.

Kapitalizm de zaten budur. Kapitalizm, insana, insanlığa, doğaya, topluma ve ahlaka karşı sömürücü ve ahlaksız bir sistemdir.

Marksist Sol, bu "seçim" hesaplaşmasında taraf olmaktan kaçınamaz. İSP ya KP'nin henüz oluşturulamayışı gerçekliğini parmağına dolayıp kaçamak bir pozisyona da giremez. PARTİ, *Partileşme Sorunu,* Parti Güçleri, İnşa Örgütü, Hazırlık Çalışmaları, vb. "argümanlar" hiçbir marksistin birer "mazereti" yerine geçemez. İSP ya da KP'nin bir türlü oluşturulamayışı gerçekliğine işaret edip, bu kanalda "Marksizm-Leninizm-Bolşevizm" üvertürleriyle "iştigal" eylemek, politik ifadesini bulamayınca, haklı olarak eleştirilen liberal, tasfiyeci, postmodern ve bilcümle öteki "sol"ların yanına yuvarlanmak ve aralarında giderek daha çok bölünme anlamına gelecektir.

Devrimci politikada en zararlı ve tehlikeli duruş: Yarım-doğruları yalnızca telaffuz etmektir. Doğruların, Hakikatın kavgasını verdiğini iddia edenler (yarım-aydınlar), öyle lafazanlıklarla, siyasî şarlatanlığa kapı aralayan yarım-doğruları geveleyip arkasını getiremeyerek "idare-î maslahatçı" bir duruma düşmez, Doğruların Tam'a iblağına (dönüştürülmesine) çalışır; bu da PARTİ'nin oluşturulması eylemidir. Dergi sayfalarında, "Marksist-Leninist-Bolşevik" olduğunun lafzen ifadesi, ya da "ilanı" yerine, aşırı teorisizme, entelektüalizme ve de aşırı doktirinizme düşmeden, Marksizmin yo-

rumu ve teorik yeniden üretimi yolunda somut, elle tutulur ideolojik-teorik çabalar içinde olmak ve bunu Modern Proletaryanın en militan gücüyle buluşturup, *Devrimci Hareket*'i bugünkü dağınık ve oldukça perişan görünümünden kurtarmak gerekir. "İSP ya da KP yoktur, oluşturulmalıdır!" vurgulayıcı ifadesi, son derece yüksek bir bilinci gündeme taşımak, kadroları düşündürüp etkilemek için yapılmıştır; cenahımızda (*Kolektifimiz* dahil), bu ifadeyi farklı gerekçelerle gündeme taşıyanların, bazı gelişmelere, mutlaka bir katkısı da olmuştur. Bunun sevindirici kimi işaretleri sosyal pratikte alınmaktadır.

"Seçim" hesaplaşmasında, kendini ister parti, ister grup, isterse çevre ya da *Kolektifimiz* çalışanlarının ifadesiyle: "Yüzde yüz bağımsız, yüzde yüz işçi sınıfından yana" bir konumda hissetsin veya ifade etmiş olsun, Komünistlerin sorumluluğu katlanarak öne çıkmıştır.Komünistler, kendi dışında kümelenmiş örgüt, grup ya da kişiliklerin muhtemel siyasal tökezlenmesi veya daha fazla açığa düşmesini beklemeden ilkeli, dürüst ve tutarlı biçimde politika yaparlar. Çünkü, Devrimci saflardaki erozyon, bilimsel öğretiye olan güveni azaltmaktadır.

İşi, üretimi ve özel yaşamıyla komünist olmayı hakedenler, toplumdaki olay ve olguları, nesnel gerçekliği içinde değerlendirdikleri zaman somut ve pratik örgütçü adımlar atmaktan kaçınamazlar. Bir yandan tasfiyeci akımların "vukuatı", diğer yandan kendi hizbini KP diye ilan eden kendiliğinden, keyfî örgüt kurma (tabela asma) "atakları", beri yandan Kürt Dinamiği'nin yarattığı değerlere son derece faydacı ve çok zararlı biçimde tutunarak "parti" olduğunu kanıtlama "tarz-ı siyaset"leri, işçi sınıfı ve emekçilerin davasına büyük zararlar vermiştir. İSP ya da KP'nin yokluğu yüzünden, Kürt örgütleri de bundan büyük zarar görmüştür.

İşçi sınıfı ve sosyalizm adına pek çok olumsuzluklar sergileniyor-sergilenebiliyorsa, bundan ilk önce komünistler sorumludur. *Kriz*, Devrimci ve Marksist Sol Kadroların krizidir.* Bu açıdan kimsenin, PKK'nin ve öteki "radikal" grupların "vukuatı"nı sayıp dökmeye bir hakkı yoktur. Bir ülkedeki devrimci potansiyel enerjiye dönüştürülemiyorsa, "seçim" hesaplaşması gibi dönemeçlerde sosyalizmin propagandası dahi yapılamıyorsa, bundan yalnızca ve herşeyden önce Komünistler sorumludur.

Bu çerçevede, "Seçim hesaplaşması nedeniyle *Kolektifimiz*'in gündemin başına alacağı biricik sorun:

• Hayatı ve mücadeleyi kucaklamaya aday İSP ya da KP'nin oluşturulması sorunudur.

• İkincisi: "Burjuva partilerine oy yok!" bilincini yükseltmektir.

• Üçüncüsü: Sürecin yakıcı sorunlarından kopmuş olan liberal, tasfiyeci, postmodern vb. "sol"lara kan verilmemesidir.

• Dördüncüsü: Bağrında bazı militan nüveler taşıyan ve gelecekte " yol arkadaşı" olmaya aday olduklarını düşündüğümüz bütün devrimci grup ve örgütlerin tabanındaki birimlere sahiplendiğimiz gibi, "seçim" hesaplaşmasını bir "referandum" olarak gören HADEP'in tabanındaki devrimci ve militan potansiyelin çabasına da destek vermek; sınıfsallık ekseninde yeni nitelikler kazanmasına yardımcı olmak; ulusallık-sınıfsallık diyalektiğinin doğru kavranılmasına çalışmak ve burjuvazinin yanıltıcı-saptırıcı kimliğini açığa vurmak olmalıdır.

Ayrıca :

• Yerel "seçim"lerde inisiyatif kullanarak emekçilerin katılımını ve bazı birlikteliğini sağlayabilecek, ayrıca mümkün olan "esnek" yöntemlerin deneneceği de açıktır.

• KP güvencesinden yoksun olduğumuz koşullarda, bazı bilinçli bireyler " Aktif Boykot" tavrından yana bir tavır içindedir. Hem sağlı "sol" lu burjuva partileri hem de ilerici görünümlü partilere oy vermemekten yana olanlar, "Aktif Boykot" gibi bir kararı verebilecek ve bu doğrultuda kitleleri hareketlendirecek PARTİ'nin oluşturulmasının gerekliliğinin bilincinde olarak hareket edeceklerdir.

• Yine ayrıca, *Kolektifimiz*'in siyasi iradesiyle saptamaya çalıştığı bu türden "seçim taktikleri", daha da geliştirilip güçlü kılınmaya aday ve değer niteliktedir; sosyal pratikte doğrulanmıştır; Devrimci ve Marksist Sol Kadroların eleştirel katkısına açık ve muhtaçtır.

18 Şubat 1999

* Ayrıntılı bilgi için bakınız: Sırrı Öztürk, *Deney ve Belgeler Arasında Marksist Solun Krizi*, Sorun Yayınları, 1996.

*HADEP'in Konumu, "Seçim"ler Üzerine Düzenlenen Toplantıda Kolektifimiz'in Sunduğu Konuşma Metni**

9 Şubat 1999

Dostlar,

Değerli Arkadaşlar,

HADEP Genel Başkanı'nın 4.2.1999 tarihli davetiyle bu toplantıya katılıyorum.

Öncelikli olarak şunu ifade etmeliyim:

HEP-DEP-HADEP sürecinde ilk defa resmî bir davet almaktayım.

Resmî bir davet biçimsel-şekilsel bir olgu değildir.

Kuşkusuz insan resmî davet almadan da bu türden toplantılara katılabilir-katılmaktayız. Kimi panel vb. etkinliklerimizi HADEP salonlarında yapmaktayız.

Fakat bizler temsil ettiğimiz devrimci geleneklerimizle asla şekilsiz de değiliz. Bu coğrafyadaki Proleter Devrimci geleneğin bir uzantısıyız.

İlerici, demokrat, devrimci, sosyalist, yurtsever ve marksist cenahımızda eksik olan ve bir türlü henüz aşılayamayan diyalog ve iletişim ağı noksanlıkları siyasal-ekonomik krizin boyutlandığı şartlarda daha bir önem kazanıyor.

Bu açıdan da davetinizi ciddiye alıyor ve önemsiyoruz.

Ayrıca bu vesileyle şahsi görüşlerimi olduğu gibi, aynı zamanda sorumlu yönetmeni bulunduğum *Sorun Yayınları Kolektifi*'nin görüşlerini de açıklama imkân ve fırsatını elde etmiş oluyoruz. Yine ayrıca, bu toplantıya Kürt kimliğimizle değil, Devrimci ve Marksist kimliğimizle katılmaktayız.

Sorun Yayınları Kolektifi, Devrimci ve Marksist Solun yeni nitelikler kazanması, marksizmin yorumu ve teorik ye-

niden üretimi gibi bizce çok önemli ve hayatî bir konuda ideolojik-teorik konumuyla dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir.

Bu türden ideolojik-teorik bir duruşun yarın sosyal pratikte kendini ifade etmesi, yani bilimsel ideoloji ile teorik çalışmanın işçi sınıfı ve emekçilerin militan gücüyle buluşması, bir an meselesidir; bu olgu, bizlerin devrimci bir ütopyasıdır.

HADEP ilgililerince de bilinen konumumuzla, bu toplantıda sizlerle aşağıdaki düşüncelerimizi ifade ederek diyalog kurmak, işlerliği olan bir iletişim kurmak, ayrıca sizleri etkilemek de istiyoruz. HADEP'in marksist yöntemle yapılacak eleştirilere şiddetle ihtiyacı vardır.

Bulunduğumuz coğrafyada işçi sınıfı ve emekçilerin davasını kürsüye taşıyacak birleşik, güçlü ve donanımlı bir siyasî örgütlenme yani İSP veya KP bulunmamaktadır. Mevcut "sol" söylemli "ilerici" görünümlü partilerin ne işçi sınıfıyla, ne emekçilerle ve ne de sosyalizmle bir ilgisi vardır. Böyle bir ortamda HADEP ise, önemli bir kütlesellik yakalamıştır.

HADEP'in tüzük, program ve kadrosuyla yürüdüğü yolda en büyük güçlüğü ya da sıkıntısı, özellikle de metropollerde, işçi sınıfı hareketi ile sosyalist hareketi buluşturup bütünleştirmiş bir *İşçi Sınıfı Partisi* veya *Komünist Partisi* geleneğinin henüz yaratılamayışı olgusudur.

Kürt Dinamiği'nin sağlı "sol"lu burjuva partileri karşısında yaşadığı çok yönlü "sinsi kuşatma"lar varlığını sürdürüyorken, buna bir de işçi sınıfı ve sosyalizm adına(!) hareket ettiğini ifade eden onlarca "legal" ve "illegal" örgütlerin kuşatması da eklenmiştir.

HADEP, birden çok alanda, birden çok cephede mücadele etmek durumunda kalmış bir siyasî partidir.

HADEP'in "sosyal kaderi" ve karşılaştığı güçlüklerin başında, tekelci, militarist polis devletininki kadar, "sol"un da "vukuatını" anmak durumundayız. Burada HADEP'in siyasî bir parti olarak sendika ve kitle örgütleriyle olan ilişkilerindeki "vukuatını" gündeme taşımak istemiyoruz.

Bizler bu konuları yazılarımızda, kitaplarımızda ayrıntılı işliyoruz. Türk Solu'nun tarihsel, ideolojik,örgütsel zaaflarından arınarak bu coğrafyada, bölgemizde ve dünyamızdaki kapitalist-emperyalist kuşatmayı nasıl, hangi yöntemle kırıp gerileteceğini öğrenmesi gerekiyor.

Kürt Dinamiği, Kürt Direniş hareketi ve onun demokratik talepleriyle sosyal pratikte, başta siyasî parti, dernek, enstitü, kültür merkezi, sendika vb. etkinliklerle sesini yükseltmektedir. Bu olguya, ilerici, demokrat, devrimci, sosyalist, yurtsever ve marksist cenahımızın duyarsız kalması asla düşünülemez. HADEP kütlesiyle hesaba katılması gereken bir partidir.

Türk burjuvazisi, açık siyasî mücadele alanında kendisini ifade etmek isteyen HEP-DEP-HADEP sürecine boşuna saldırmıyor. HADEP'i kapatmak için boşuna çaba harcamıyor.

HADEP, ezilen, sömürülen, göç eden, göçe zorlanan, asimile edilmek istenen, red, inkâr ve imha yöntemleriyle reformist bir konuma düşürülmek istenen Türk ve Kürt ayrımına düşmeden, yoksul köylülüğün olduğu gibi küçükburjuva katmanların da desteğini ardına alan bir emekçi-kitle partisidir. Mevcut Anayasa ve yasaların güvencesinde kurulmuştur. Fakat, bu türden "güvence"lerin ne demek olduğunu görüyor-biliyoruz.

Türk burjuvazisi, söylemler bir yana, avantalar ve yağmalar ülkesi haline dönüştürülen bizim ülkemizde, bize rağmen, devlet tekelci kapitalizminin en acı reçeteleriyle ayakta kalmayı hayal ediyor. TC Devleti krizi bir türlü aşamıyor.

Çünkü kriz yapısal. Gerici reform dahi yapılamayan bir sistemde, bu düzene şu ya da bu gerekçelerle karşı olan sosyal muhalefet odaklarının, örgütlerin ve de kişilerin çok büyük tarihsel sorumlulukları vardır. Bu sorumluluk sözde parlamento seçimleri konusunda daha da artıyor.

Ülkemizde ve bölgemizde emperyalizmin binbir kışkırtma ve kuşatması altında, sömürücü -yeni sömürgeci- bütün anlayışların kol gezdiği, bölge halklarının birbirine karşı konumlandırıldığı, "Yeni Dünya Düzeni" adı altında insana ve insanlığa saldırıldığı bir dönemde HADEP, her şeye ve aleyhindeki birçok faktöre rağmen, 21. Dönem Genel Milletvekili Seçimleri ile Genel Yerel Seçimlere katılma kararı almıştır.

Burjuvazinin kulvarlarında, onun yöntemlerini kabul ederek ve asla demokratik olmayan koşul ve ortamlarda "seçim" aracını amaç-araç diyalektiğini gözeterek kullanmak HADEP'in şahsında, ilerici, demokrat, devrimci, sosyalist, yurtsever ve marksist cenahımıza neleri getirecektir? Bu, tartışmaya değer bir konudur.

Kuşkusuz, bu türden bir "seçim" hesaplaşmasında HADEP'in sorumluluk üstlenmesi, öne çıkması onun hem hakkı ve hem de ödevidir. Bizlerin de HADEP'in bu siyasî kararına karışmaya hakkı yoktur.

HADEP, bu "seçim" hesaplaşmasına kendi tabanına güvenerek, gücünü hesaba katarak katılıyor. Bu cüret çok büyük bir sorumluluk anlamına geliyor. Solun bu konuyu hesaba katarak gündemine alması gerekiyor.

Türk Solu ise, çok parçalı ve de bölünmüş cılız örgütleriyle bu "seçim" hesaplaşmasının güzergâhlarından geçmeye hazırlanıyor. Açık siyasî faaliyet alanlarını kullananlar, teorik/pratik konumlarıyla işçi sınıfı, emekçiler, işsizler, kamu emekçileri, yoksul köylülük, ilerici aydın ve öğrenci

gençliğin oylarını almayı düşünüyor. Açık siyasî faaliyet alanlarını henüz kullanamayan örgütler ise pasif bir "boykot" kararıyla yetineceğe benziyor.

Bir yandan TC Devleti, burjuvazi seçim barajını aşma gerekçe ve kaygılarıyla HADEP'in oy potansiyeline göz dikmiş, bu oyları binbir hesapla kapmanın hesabını güdüyor. Öte yandan solun içinde mütaala edilen sekter, dogmatik, fanatik ve inkârcı grup ve örgütler, Kürt Dinamiği'nin öteki sosyal muhalefet dinamikleriyle buluşup birlikte yürümesini engellemeye çalışıyor.

HADEP, kendi örgütsel gücü ve donanımı dışındaki bütün sosyal muhalefet odaklarına son derece demokrat davranmış ve oldukça esnek bir yaklaşımla elini uzatmıştır. Kimi "sol"lar bu eli içtenlikle, kimileri de oldukça faydacı niyetlerle sıkmak istemiştir. İttifaklar, güç ve eylem birlikteliklerı denemiştir.

Kürt Dinamiği'nin devrimci nitelik ve özlemlerinden uzak kimileri gibi, HADEP tavanını reformist, uzlaşmacı bir sürece sokmak için "sahne alanlara da" rastlanıyor... HADEP, ittifak, güç ve eylem birliği aradığı kesimlerden daha önemli ve de üzerinde ayrıntılı tartışmayı gerektiren devrimci ve militan bir zemine oturmaktadır. Bu zemin, şu aşamada, orta düzeyde bir bilinçlenmenin siyasî bir profilini sergilemektedir. Baskı ve terör altında kalan, özlemlerini öteki burjuva partileri yanında görmeyen, HADEP'e gönül bağıyla bağlı olan bu kesimlerin, bilimsel bilgi ile tanışması ve bilinçlenmesi, işçi sınıfı ve sosyalizm adına(!) yola çıktığını iddia edenler tarafından değil de, HADEP tarafından örgütlenmiş olması olgusu da bize üzerinde düşünülmesi gereken önemli bir hatırlatma yapmaktadır.

Bu "seçim" hesaplaşmasında ve sonrasında HADEP, bu süreçten kimi yerel kazanımlar elde ederek, konumunu bir

üst basamağa sıçratmayı planlamaktadır. HADEP açısından bu plan, önündeki binbir tuzağa rağmen denenip sınanacaktır. Sistem, henüz HADEP'in parlamentoya taşınmasına imkân ve fırsat tanımak istememektedir. Görünen o ki, HADEP, bu alanı da gücünü seferber ederek zorlayacak ve hakim sınıflara nasıl bir maddi güce dayanmış olduğunu gösterecektir.

Söylemek zorundayız, Türk Solu bugünkü dağınık ve güçsüz konumuyla hem açık hem de kapalı alan çalışmalarında büyük çalkantılara ve yeni bölünmelere uğratılacaktır. "Seçim"lerden önce olduğu kadar, sonra da çok şeyler söyleyeceğiz. Sağlı "sol"lu burjuva partileri, HADEP'in yerel alanlarda olduğu gibi kimi metropollerde de başarı kazanmasını istememektedir.

Bu oyun nasıl geri teptirilerek bozulacaktır?

Bu "seçim" hesaplaşmasından burjuvazi, vitrinini "yenilemek" dışında hiçbir başarı elde edemeyecektir.

İşçi sınıfı ve emekçiler kendi özörgütlerine sahip olmadan, sağlı "sol"lu burjuva partilerine oy verecek, emekçilerin oyuyla parlamentoya giren partiler asla krize çare üretemeyecektir. Gerici reformları dahi yapamayacaktır.

Bizim cenahımızın, iğnenin deliği kadar dahi bir ışık gördüğünde o alanı kullanması, bu yolla da kimi taktikleri denemesi kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Koşullarını burjuvazinin tayin, tesbit ve takdir ettiği seçim vb. araçları asla onlara bırakmadan, ve de bu alan ve araçları fazla idealize etmeden yapılacak çok şeylerin olduğuna inanıyoruz.

Özellikle "tutarlı bir demokrasi mücadelesinde" kütlesel çıkışlar işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza çok şey öğretecektir. 1995 "seçim"lerinde HADEP'in gerçekleştirdiği 100 binlik kütlesel mitinglerin etkileri, günümüzde doğru hesaplanmalıdır.

Son tahlilde, "seçim"lere neden katıldığını doğru ve yerinde hesaplayanlar açısından, herhangi bir sürprizin çıkmasını beklemek hakkına sahip değiliz. Mevcut siyasî tablo daha da kötüleceşecektir. Bunu biliyoruz.

Ham hayaller görmeyecek kadar faşizmin, tekelci hegemonların teori/pratiklerini görmüş-yaşamış bir coğrafyanın insanlarıyız.

Burjuvazi açısından bu "seçim"lerin ana malzemesi ya da "ara nağmesi", bir zamanlar "Kahrolsun Komünistler... Moskova"ya!.." edebiyatıydı; bu sefer "Kahrolsun vatan hainleri... Teröristler... Bölücüler!." olarak literatür değişimine uğramıştır. Bir yandan bu "söylemi" doğru tercüme etmek durumundayız; öte yandan, bu coğrafyadaki insanlarımızı ilkin zengin-fakir, ardından Alevi-Sünnî diye bölen, ayrıca, Türk-Kürt karşıtlığı yaratanları nasıl açığa vuracağız? Ya da vurabilecek miyiz?

Tarih, son tahlilde bu türden bir literatür kullanmaktan öte bir yeteneği olmayanları "mahcup" etse de, HADEP'i yalnız bırakmamak, şoven ve sosyalşoven kışkırtmaları geri teptirmek durumundayız.

Hepimiz biliyoruz ki, bu "seçim"ler sonucunda, enflasyon düşmeyecek, refah ve bolluk-bereket gelmeyecek, anayasa ve gerici yasalar değişmeyecek, birilerinin beklediği "restorasyon" gerçekleşmeyecek, bilimsel bilgi ve bilinçlenmede rol üstlenen basın-yayın faaliyetleri üzerindeki çok yönlü baskılar kalkmayacak, cezaevlerinin kapıları açılmayacak, burjuvazi kaba güce başvurmaktan geri adım atmayacak, göç, göçe zorlama, asimilasyon, devlet terörü, baskı ve sömürü azalmayacaktır. Kriz derinleşerek devam edecektir.

Sağlı "sol"lu burjuva partileri ellerindeki yalan makinalarıyla işçi sınıfı ve emekçileri yanıltıp onların oylarıyla,

tekelci sermayenin çıkarlarını kollayıp-gözeten projelerini gündeme taşıyacaktır. "Sol" adına "seçim"lere katılan kimi örgütler, aldıkları-alacakları binde 5 ile binde 75 oy oranlarıyla sosyalizme olan güveni azaltan uğursuz bir işleve soyundurulacaktır.

Burjuvazinin bir hesabı da, HADEP'in şahsında Kürt Dinamiği'ni Devrimci ve Marksist Sol Kadro'ların (Hakiki Solun) dayanışma ve de koruyuculuğundan mahrum bırakma planıdır.

Burjuvazinin değirmenine su taşıyan ilerici görünümlü, sağlı "sol"lu bütün oyunları bozmak, açığa düşürmek durumundayız.

Sosyal pratikte sınanıp aşınan liberal ve postmodern "sol"un "Barış, demokrasi, insan hakları, halkların kardeşliği" sloganı yerine, konuyu yalnızca söylemle idare etmeye aday yanıltıcı yanılsamalara düşmemek gerekiyor.

Bu coğrafyanın eşit haklı insanlarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine uzanan yolda: "Daha özgür, daha adil, daha eşit, daha özgürlükçü" bir toplum yaratmanın yollarını ve işaretlerini işlemek durumundayız. Bu kavgada açık, net, amasız, fakatsız bilimsel ve doğru taktik ve stratejilerle öne çıkmak durumunda olan HADEP, elbette ve doğallıkla, kendi konumunun bilincinde olarak, bir *İşçi Sınıfı Partisi*'nden beklenmesi gereken bir işleve soyunmayacak, ya da kendisinden böyle bir işlevi yerine getirmesi de beklenemeyecektir.

Devrimci ve Marksist Sol Kadro'lar, bu "seçim" hesaplaşması nedeniyle siyasî tabloda eksik olan *İşçi Sınıfı Partisi*'nin ya da *Komünist Partisi*'nin neden bir türlü oluşturulamayaşını gündemin başına alırlarken, ezilen ve sömürülen emekçi kitlelerin sözcüsü olmaya yönelen HADEP'in yürüttüğü kavgaya da bigane kalamayacaktır.

HADEP'in metropollerdeki partneri olması gereken PARTİ'nin işbaşı yapamadığı koşullarda, "Kürt Realitesi"nin ve onun hayatî sorunlarını görmeyen, çözüm yöntemleri üretemeyenler, ne işçi sınıfı ve emekçilere ne de Kürt Dinamiği'ne katkı getirecektir.

Konuya bu açıdan bakıldığında da HADEP'in işinin zor olduğu görülüyor. Doğruların ve hakikatın kavgasını verenler açısından zoru göğüslemek, buna aday olmak, geleneğine ve devrimci ilkelerine sahiplenmek onur verici bir harekettir.

Özet bir anlatımla bunları söyledikten sonra, bize: "Peki arkadaş projeniz nedir? Ne öneriyorsun?" diye soru yöneltileceği doğaldır.

Kendi payımıza HADEP'e proje önermeyi öne çıkarmak yerine tartışmaya ve de eleştirel katkıya muhtaç bu düşüncelerimizi sizlere de iletmeyi doğru bulmaktayız.

Saygılarımızla...

Araştırmacı-Yazar ve Sorun Yayınları Kolektifi Adına
Sırrı Öztürk

* Toplantıda yapılan irticalen konuşma katkıları eklenmiştir.

Sözde Seçimler Üzerine Aykırı Notlar

• Burjuva partileri arasında yapılacak "seçim" oyununda, emekçiler, yalnızca oylarını verecek, yönetime ve denetime katılmayacak, burjuvazi de, emekçilerden aldığı oylara dayanarak onları yönetecektir!..

• Burjuvazinin ustalıkla propaganda ettiği sosyal sınıflarüstü devlet anlayışı, sınıflarüstü bürokrasi, sınıflarüstü sendikacılık, sınıflarüstü parlamento! vb. anlayışının kökleşmesinden ibarettir.

• Devrimci ve Marksist Solun görevi, burjuva ideolojisiyle kutsanan bu kamufle edilmiş devlet anlayışını, bu "seçim" oyununda, açığa vurmak olmalıdır. Kökten yıkılıp dönüştürülecek burjuva devletin ve bütün kurumlarının yerine, emekçilerin doğrudan katılarak taraf olduğu, yöneticilerini özgürce seçtiği, denetlediği, gerektiğinde seçilenlerin geri alınabildiği ve giderek sönümlenecek ve işlevini yitirecek bir devlet anlayışı yerine, hakiki demokrasi: *Sosyalist Demokrasi*'nin oluşturulması konusunu işlemek olmalıdır.

• Sağlı "sol"lu burjuva partileri arasında yapılan "seçim" (bu arada, akbabaların artıklarıyla yetinmeye razı edilmiş ve işçi sınıfı ve sosyalizm adına (!) ortaya çıkmış-çıkarılmış bilcümle örgütler), Anadolu'daki halk deyimi ya da özdeyişiyle: "B.kla-tezek arasındaki bir seçimdir."

• Bir siyasal ekibin gitmesi, bir diğerinin gelmesi, seçim adına yapılan hileler, siyasî atraksiyonlar, transferler, particilik oyunları, avanta ve yağmadan nemalanma, adam kayırma, çalıp çırpma ve her boydan sahtekârlık... Bu türden, her sosyal kesimin temsil edildiği, bir burjuva parlamentosu dışında, "temiz", "adil", "özgürlükçü", "eşit" bir "gerçek parlamento" söylemleri bir ikiyüzlülük değilse, ham bir hayalden ibarettir.

• Parlamentonun efendisi halk olmalıdır. Halkın efendi olduğu kurul ve konseyler, burjuvazinin biçimsel demokrasisinde değil, üreticilerin kendi kendilerini yönettiği, sosyalist demokraside mümkündür.

• "YDD"nin yanıltıcı bir projesi olan "devletin yeniden yapılandırılması" yutturmacasını, ABD'nin başını çektiği "hür dünyanın", Sovyetler Birliği deneyiminin çürümesinden sonra ortaya atılan (serbest piyasada pazarlanan) bu projeyi, Turgut Özal "İkinci Cumhuriyet" adaptasyonuyla sunmuştu...

• Burjuva devlet anlayışı, ne birinci, ne de ikinci "cumhuriyet", ya da "sivil toplum", "devletin küçültülmesi" (bu demagojiyi, "Güçlü Devlet" veya daha kıyıcı devlet olarak "tercüme" ediniz...) vb. yutturmacalarla değiştirilebildi.

• Burjuvazinin bu "yeni" saldırısının ideolojik çerçevesini oluşturan diğer bir konu da "insan hakları"dır. Burjuva ideolojisinin yanında yer alan "insan hakları mücadelesi", sınıfsal öz ve içeriğinden soyutlandığı için, kitleleri politikadışı tutan reformist, burjuva sol bir içeriğe sahiptir.

• Hakim üretim ilişkilerine bağlı olarak müsade edilen, "hak"ların alanını önceden belirleyen ve sınırları böylelikle oluşturulan hukuk, "seçim"lerin çerçevesini de aynı şekilde çizer. Bu anlayışla, devletin, cumhuriyetin, parlamentonun mahalli yönetimlerin, demokrasinin "sınıflarüstü" olduğu demagojisini de yaygınlaştırır. Sistemin sınıfsal ve sömürücü mantığı "işleyiş bozukluğu"na indirgenir. Kapitalist anarşinin ebedî ve ezelî olduğuna dair, bilimsel olmayan yanılsamalı düşünceler "serbest piyasa"ya sürülür... Böylece kapitalizmin baskı ve sömürüsü, utanç verici yöntemlerle gizlenir.

• Sınıfsal niteliği burjuvazinin sağlı "sol"lu partilerince gölgelense de, seçim: Sömürenle-sömürülen, ezenle-ezilen

arasında yapılacak tercihin adıdır. Sosyal hayatta sınıfsal cepheleşme bu temelde oluşmaktadır.

• Siyasetin sosyal sınıf temelinde oluşmadığı, çelişki ve çatışkıların burjuvazi-proletarya olarak netleşmediği bir süreçte "seçim", ikiyüzlülüktür, sözde seçimdir.

• Sorun mevcut partilere oy verip vermeme sorunu değildir.

• Burjuva partilerinin yanı sıra "seçim" oyununa gönüllü alet olan "sol"un tarihsel ve sınıfsal haklılıklarıyla, işçi sınıfı ve emekçilerin, Ulusal-Sınıfsal-Evrensel ölçekte sosyal kurtuluşunu gündeme getiren, burjuvazinin bütün oyunlarını açığa vuran, ayrıca kitlelere kurmaylık edebilecek düzeyde ciddî, güvenilir ve donanımlı bir İSP ya da KP'nin doğrudan taraf olmadığı bir seçim, seçim değildir.

• Türk Solu, bu sözde seçimlere dahi ilerici cenahımızın, ideolojik-teorik-örgütsel konumumuzun gerektirdiğinden ve de hak ettiğinden çok daha farklı ve çok daha geri biçimde kitlelerin karşısına çıkmaktadır.

• Bu "seçim"ler de asli muhatabı olmayan, yalancı pehlivanlarla yapılan bir seçimdir.

• Bu geri düzeyden kurtulmak Komünist Kadroların iradesine bağlıdır, bizim elimizdedir.

• Krizi derinleştirecek, "seçim" oyunlarını bozacak, mevcut partilerin düzeniçi "kavgasını" açığa vuracak PARTİ yoktur.

• "Seçim"lere katılma koşuluna bağlı kalmadan, bu "seçim"lerde, Komünistler katılmasa da, doğrudan taraftırlar; "seçim" onları doğrudan ilgilendirir.

• Bu "seçim"lerde sosyalizmin yüzde yüz bağımsız, yüzde yüz işçi sınıfı ve emekçilerden yana, onurlu sesini görmek isteyenler yanılacaktır.

• Mevcut partilerin tüzük-program farklılıkları yoktur.

• İşçi sınıfının siyasal ve sendikal birliği gibi hayatî bir sorunu, bu "seçim"ler vesilesiyle gündeme taşıyacak bir irade oluşmamıştır.

• İşçi sınıfının, Marksist geçinen aydınların kimi "kavga"ya da çabalarından, bu aydınların da işçi sınıfından haberi yoktur.

• *"Bizim hiçbir zaman Marksist-Leninist bir PARTİ'miz olmadı!..."* saptamasında bulunanların, tutucu sosyal pratik sergileyenlerle, devrimci sosyal pratiğin perdelenmesinde rol üstlenmeyerek, devrimci sosyal pratiği yaratacak İSP ya da KP'nin yokluğundaki zararlarımızı kavrayarak inisiyatif üstlenmesi gerekecek-beklenecektir.

26 Şubat 1999

Kriz Nasıl Aşılabilir? Dizisi:

Dr. İ. Belek - Dr. E. NalçacıDr. H. Onuroğulları. - Dr. F.Ardıç

- I- SINIFSIZ TOPLUM YOLUNDA TÜRKİYE İÇİN SAĞLIK TEZİ 900.000
  144 s. **2. Baskı**
  Coşkun Adalı - Dr. İlker Belek - Hüseyin Kayabekman -Temel Demirer
  Yücel Demirer -Sırrı Öztürk - Nihat Varol - Mustafa Zeyrek
- II- SOSYALİZMİN SORUNLARI ÜZERİNE AÇILIM TARTIŞMALARI
  256 s. 1.700.000
  İlker Belek - Temel Demirer - Yücel Demirer-Orhan Gökdemir
  Sırrı Öztürk - Müslüm Şahin
- III- DİSK'İN "ÖREN TEZLERİ"VE SOSYALİST TAVIR 192 s. 1.250.000
  İlker Belek - Eriş Bilaloğlu - Göksel Demirer- Temel Demirer
  Yücel Demirer - Ercan Okudan-Hüseyin Kayabekman - Mert Yiğit
- IV- TOPLUMSAL DİNAMİKLER VE ÖRGÜTLENME EKSENLERİ
  272 s. 1.800.000
  Vehbi Ali - İlker Belek - Eriş Bilaloğlu -Temel Demirer - Yücel Demirer
  Saltuk Ertop- Orhan Gökdemir - Hüseyin Kayabekman-Arif Şair
  Sacit Şen - Songül Türkmen
- V- SOSYALİZM "YENİ DÜNYA DÜZENİ" TÜRKİYE 192 s. 1.250.000
  Göksel Demirer
- VI- ÇEVRE SORUNLARI VE KAPİTALİZM 178 s. (Tükendi) 1.200.000
- VII- SAĞLIK "REFORM PAKETİ" NEYİN PEŞİNDE (Tükendi)1.200.000
  Dr. İlker Belek
- VIII- MARKSİST BAKIŞ AÇISIYLA BİLİMSEL TEKNOLOJİK DEVRİM
  VE "ENDÜSTRİYEL DEMOKRASİ" 192 s. 1.250.000
  Temel Demirer
- IX- GERİCİLİK DÖNEMİNDE DÜNYA VE TÜRKİYE
  208 s. (Tükendi) 1.300.000

Reprodüksiyonlar-Posterler: 300.000

- Karl Marx (25x35 cm) 300.000
- Friedrich Engels (25x35 cm) 300.000
- V.İ. Lenin (25x35 cm)
- Avni Memedoğlu Dağdakiler (25x35 cm) 300.000

Dergi ve Ciltleri:

- SORUN BSD CİLTLERİ I-II-III (Her Cildi) 4.000.000
- SORUN BSD (Eski Sayıları) 700.000

Sorun - Psikoloji Dizisi Dr. Serol Teber'in Kitapları:

- TOPLAMA KAMPI SENDROMU Ruhun Ölümü- 176 s. 1.150.000
- İŞKENCE SONRASI YAŞAM 80 s. 500.000
- DOĞANIN İNSANLAŞMASI 320 s. **3. Baskı** 2.000.000

Krizi bir türlü aşamayan Türkiye burjuvazisi, sözde seçimlerle bir hayli çürük vitrinini değiştirmeyi umuyor. Kitlelerin hoşnutsuzluklarının arttığı, politikleştiği, fakat bu engin potansiyeli enerjiye çevirebilecek öznelerin bir türlü işbaşı yapamadığı ve sosyal muhalefeti devrimcileştirerek yönetip yönlendiremediği bir süreçte yapılan "seçim"ler herşey'in yerine de konulmayacaktır. Seçim, ezenle-ezilenin, sömürenle-sömürülenin arasında yapılacaksa seçimdir. 18 Nisan 1999'da yapılacağı tartışmalı "seçim"lerde, sosyal muhalefetin her kesimi, ideolojik-teorik-örgütsel konumuna göre birer taraftırlar. Bu "seçim"ler, sağlı "sol"lu burjuva partilerini olduğu gibi, işçi sınıfı ve emekçileri de yakından ilgilendiriyor. Bu "seçim" hesaplaşmasında, sosyalizmin bağımsız ve onurlu sesini yükseltecek, işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarını gündemleştirecek, burjuvazinin bütün oyunlarını bozabilecek, sürecin yakıcı sorunlarının dışına kaymış bir solu uyarıp kendine getirebilecek birleşik, güçlü ve donanımlı bir KP'nin güvencesinden yoksunuz. Sahte ve suni gündemlerle kitlelerin oyalanmak istendiği bir ortamda, Devrimci ve Marksist Sol Kadroların sorumlulukları daha fazla öne çıkıyor. Elimizdeki kitapçık, bazı yönleriyle "seçim"ler konusunu irdelemektedir. Bu çerçevede, Araştırmacı-Yazar - Gazeteci Orhan Gökdemir kendi görüşlerini, Araştırmacı-Yazar ve Sorun Yayınları Kolektifi Yönetmeni Sırrı Öztürk de Kolektifimizin görüşlerini kaleme almıştır.

ISBN 975-431-091-2